

Σωκράτης

Λ. Σκαρτσής

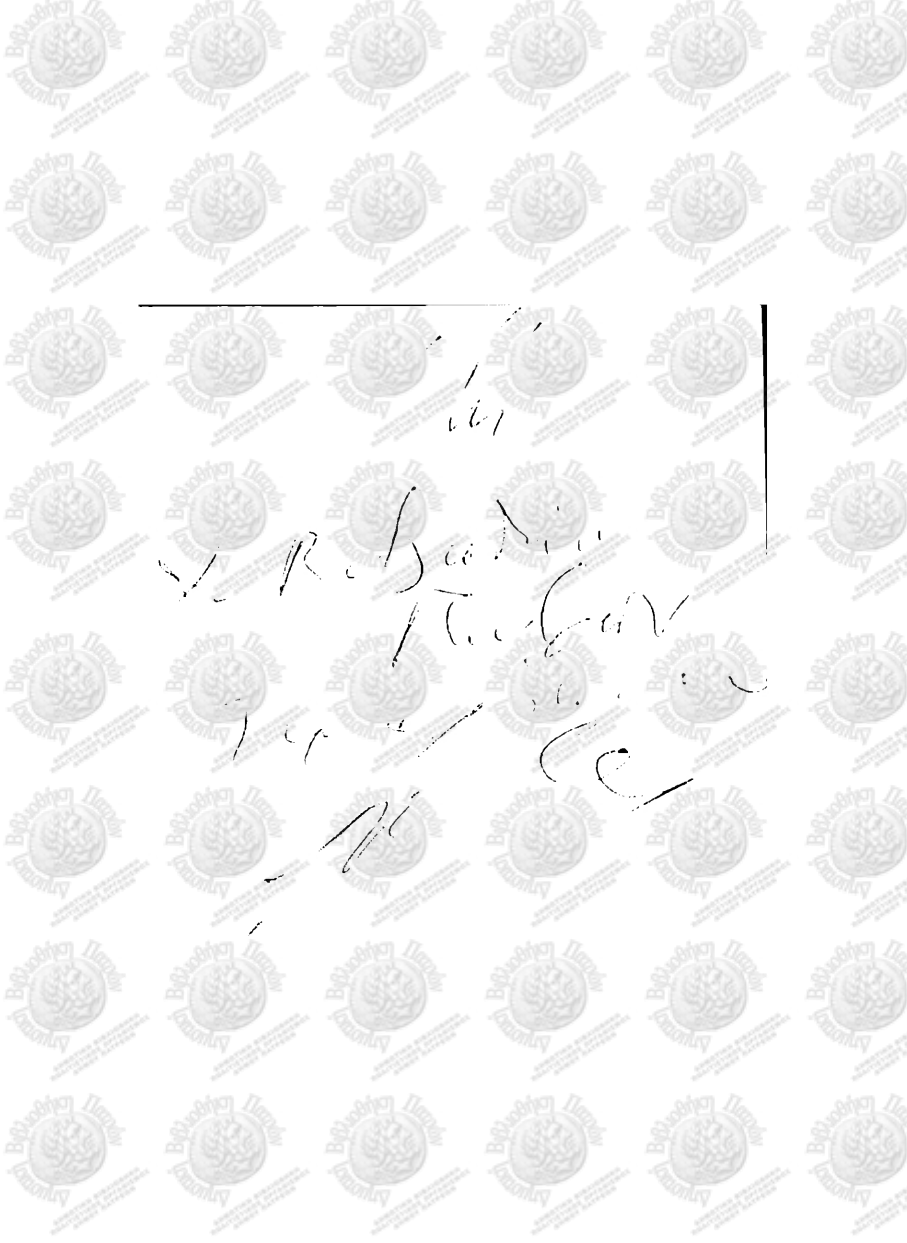
Δ
Ι
Α
Λ
Ο
Γ
Ο
Σ

ἅπ' τὸ συναίσθημα

889.2
ΣΚΑ

τὴν ὑπαρξή

_____

161

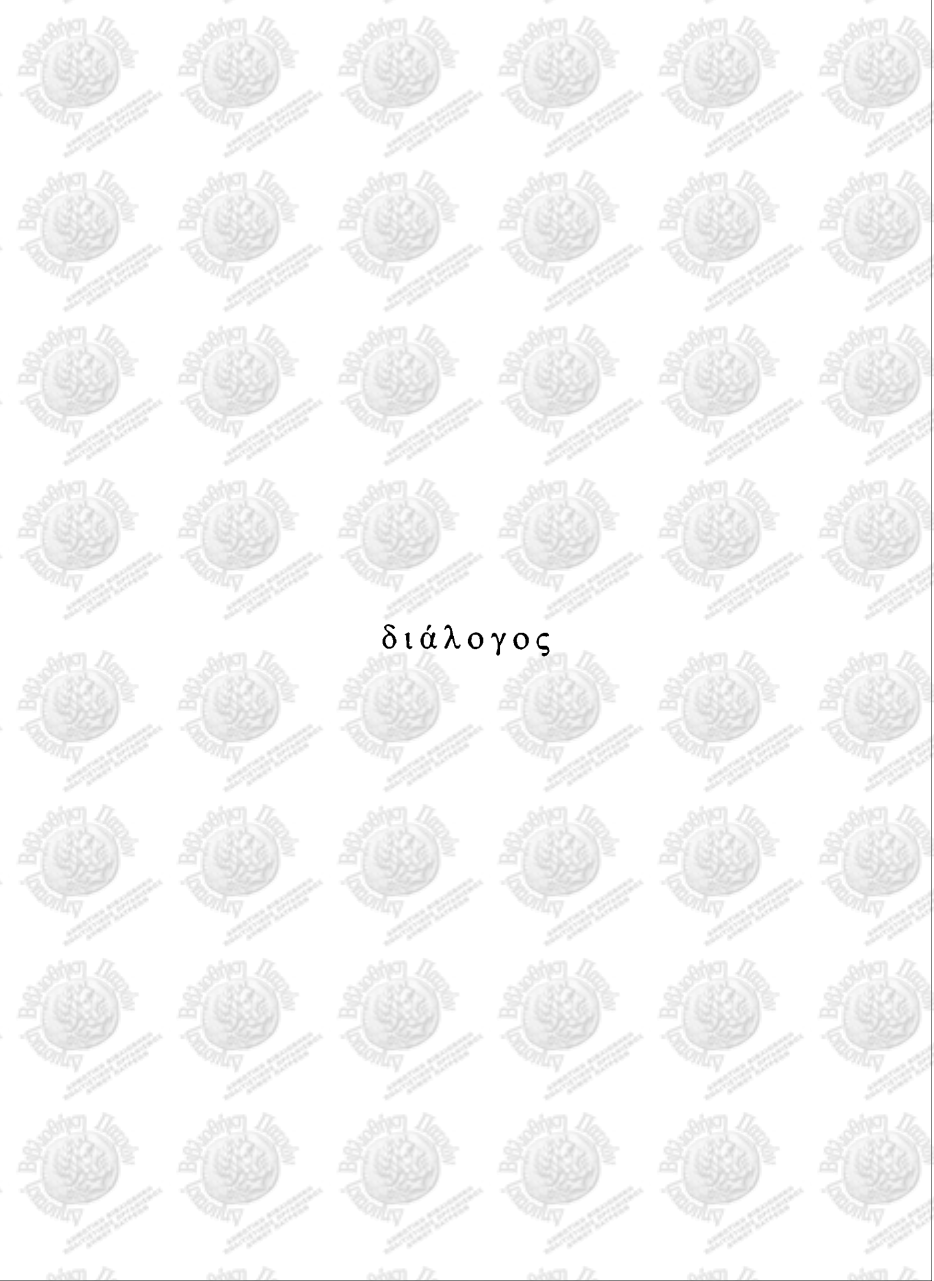
✓ R. B. ...
The ...
...

Σωκράτης Λ. Σκαρτσής

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Σ

διάλογος

$\frac{141}{SK}$
 $\frac{2436}{}$

**ἀπ'
τὸ
συναίσθημα**

στος γονείς μου

Ἐγώ: Γειά σου, φίλε.

Ὁ ἄλλος: Γειά σου.

Ἐγώ: Θέλεις νὰ μιλήσουμε.

Ὁ ἄλλος: Καὶ τί νὰ ποῦμε;

Ἐγώ: Κάτι θὰ βροῦμε νὰ ποῦμε· ἔχεις ὥρα;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ἔχω καμμιά δουλιὰ. Ἄς μιλήσουμε λοιπόν, νὰ δοῦμε τί θὰ ποῦμε.

Ἐγώ: Θέλεις νὰ σὲ ρωτᾶω ἐγὼ καὶ σὺ νὰ μ' ἀπαντᾶς;

Ὁ ἄλλος: Τί νὰ μὲ ρωτήσεις;

Ἐγώ: Ὅ,τι τύχει. Θὰ δοῦμε.

Ὁ ἄλλος: Πῶτα με λοιπόν.

Ἐγώ: Μὴ μοῦ τὸ λὲς ἔτσι. Δὲ θὰ ποῦμε τίποτα σπουδαῖο. Ἐτσι γιὰ νὰ περάσει ἡ ὥρα.

Ὁ ἄλλος: Ἐντάξει.

Ἐγώ: Γιὰ νᾶμαι εἰλικρινής, θέλω νὰ μιλήσουμε γιὰ κάτι ποῦ τὸ λέμε ὅλην τὴν ὥρα, μὰ θέλω νὰ δοῦμε γιὰτί τὸ λέμε. Ὅπως καὶ νᾶχει ὁμως, θὰ μᾶς περάσει ἡ ὥρα.

Ὁ ἄλλος: Αὐτὸ θέλω κι ἐγὼ· καλύτερο αὐτὸ ἀπ' τὸ νὰ κάνουμε κάτι ἄλλο. Πῶτα με λοιπόν κάτι.

Ἐγώ: Θέλω νὰ μοῦ πεῖς, τί εἶναι συναίσθημα.

Ὁ ἄλλος: Κάτι ποῦ ἔχει σχέση μὲ τὴν ψυχὴ καὶ

δέν μπορείς νά τὸ ψάξεις μὲ τὸ μυαλό. Τὸ μῖσος ἄς ποῦμε.

Ἐγώ: Καλά. Ἄς κοιτάξουμε τί εἶναι αὐτὸ τὸ μῖσος.

Ὁ ἄλλος: Τί θέλεις νά πεῖς;

Ἐγώ: Δὲ θέλω νά πῶ τίποτα. Θέλω νά καταλάβω τί εἶναι μῖσος καὶ δέν μπορῶ. Τί ξεχωρίζει τὸ μῖσος ἀπ' τὸ θάρρος, ἄς ποῦμε. Καὶ γιὰ νά στὸ πῶ ἀμέσως, τί μᾶς ἔκανε ἀπ' τὴν ἀρχὴ νά ξεχωρίσουμε τὸ μῖσος, μιὰ καὶ γι' αὐτὸ μιλάμε.

Ὁ ἄλλος: Κάπως παράξενα τὰ λές.

Ἐγώ: Γιατί παράξενα;

Ὁ ἄλλος: Τὸ μῖσος εἶναι μῖσος, τί ἄλλο θέλεις;

Ἐγώ: Δὲ σὲ θαυμάζω γιὰ τὴν ἡσυχία σου, γιατί δὲ μὲ πείθεις πὼς ἔχει πραγματικά τελιώσει γιὰ σένα τὸ ζήτημα.

Ὁ ἄλλος: Ποιὸ ζήτημα;

Ἐγώ: Νά, ὅτι τὸ μῖσος εἶναι μῖσος καὶ τέλιωσε.

Ὁ ἄλλος: Γιὰ νά δοῦμε τί θὰ πεῖς...

Ἐγώ: ὦ, ἄς εἴμαστε ἡσυχιοὶ, δέν ἔχω καμμιά σκέψη στὸ μυαλό μου ξεχωριστή. Μόνο πού δὲ σὲ καταλαβαίνω.

Ὁ ἄλλος: Τί δέν καταλαβαίνεις;

Ἐγώ: Ἐσὺ καταλαβαίνεις;

Ὁ ἄλλος: Τί;—Γιατί γελάς, τί νά καταλάβω;

Ἐγώ: Γιατί μὲ ρωτᾷς γιατί γελάω;

Ὁ ἄλλος: Δέν καταλαβαίνω γιατί γελάς.

Ἐγώ: Ὑπάρχουν καὶ πράγματα πού δέν καταλαβαίνεις;

Ὁ ἄλλος: Μὴ λὲς ἀνοησίες.

Ἐγώ: Πές μου γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι καὶ γιατί λέω ἀνοησίες.

Ὁ ἄλλος: Ὑπάρχουν πράγματα πού καταλαβαίνω κι ἄλλα πού δέν καταλαβαίνω, τὰ καταλαβαίνουν ὅμως ἄλλοι πού μπορεῖ νά μὴν καταλαβαίνουν ἐκεῖνα πού κα-

ταλαβαίνω ἐγώ.—Τί παράξενο βρίσκεις σ' αὐτό ;

Ἐγώ: Παράξενο ; Τίποτα.—Τί λέγαμε ὁμως ;

Ὁ ἄλλος: Μιλούσαμε γιὰ τὸ συναίσθημα.

Ἐγώ: Γιὰ πές μου: Ὑπάρχουν συναισθήματα πού τὰ νιώθεις ἐσύ κι ὄχι ἄλλοι κι ἄλλα πού νιώθουν ἄλλοι κι ὄχι ἐσύ ;

Ὁ ἄλλος: Τώρα ἐγώ μπορεῖ νὰ νιώσω κάτι πού δὲν τὸ νιώθει ἕνας ἄλλος δίπλα μου κι ὑπάρχουν συναισθήματα πού δὲν τὰχω νιώσει καὶ λέω πὼς δὲν θὰ τὰ νιώσω ποτέ.

Ἐγώ: Τί εἶναι αὐτά ;

Ὁ ἄλλος: Ὅρισμένα συναισθήματα.

Ἐγώ: Πὼς ξαίρεις ὅτι ὑπάρχουν, ἀφοῦ δὲν τὰνιώσες ποτέ ;

Ὁ ἄλλος: Ξαίρω ἀπὸ ἄλλους.

Ἐγώ: Τί :

Ὁ ἄλλος: Πὼς εἶναι αὐτὰ τὰ συναισθήματα.

Ἐγώ: Τί ἐννοεῖς «πὼς» ;

Ὁ ἄλλος: Ἐ, πὼς θέλεις νὰ στὸ πῶ, δὲ λέγεται.

Ἐγώ: Καλά. Πές μου ὁμως: Μήπως τὸ ὅτι ξαίρεις πὼς δὲν θὰ νιώσεις ποτέ ὀρισμένα συναισθήματα, σημαίνει πὼς τὰ ξαίρεις ;

Ὁ ἄλλος: Τί ἐννοεῖς ;

Ἐγώ: Μὰ τὸ λέω... Γιὰ νὰ πῶ πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι δικό μου, πρέπει νὰ τὸ διακρίνω ἀπ' τὰ δικά μου...

Ὁ ἄλλος: Ναί, κατάλαβα.—Ἐχεις δίκιο, τὰ ξαίρω μὲ τὸ μυαλό μου.

Ἐγώ: ὦ, σὲ παρακαλῶ, μὴ μπερδεύουμε πολλὰ στή μέση. Ἄς ποῦμε πὼς αὐτὰ τὰ ξαίρεις, ἐνῶ τὰ ἄλλα τὰ νιώθεις. Ἐτσι ;

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Πότε ὁμως τὰ νιώθεις ; Ὅλα μαζί σὲ μιὰ στιγμή ;

Ὁ ἄλλος: Ὅχι βέβαια. Πότε τὸ ἕνα πότε τὸ ἄλλο.

Ἐγώ : Μπορεῖς λοιπὸν νὰ πεῖς πὼς τὰ νιώθεις ;
Ὁ ἄλλος : Σὲ συνάρτηση μὲ τὸ χρόνο, ναί.
Ἐγώ : Καί τι σχέση ἔχει ὁ χρόνος μὲ τὸ συναίσθημα ;
Ὁ ἄλλος : Μ' ὅλα ἔχει σχέση ὁ χρόνος.
Ἐγώ : Ἄκου : Πές μου : Τό ἄτομο εἶναι αἰώνιο ;
Ὁ ἄλλος : Τό ἄτομο ;
Ἐγώ : Ἡ τελευταία ὑποδιαίρεση τῆς ὕλης τέλος πάντων. Ἐχει σχέση μὲ τὸ χρόνο ;
Ὁ ἄλλος : Τί νὰ σοῦ πῶ...
Ἐγώ : Δὲ θέλω νὰ μοῦ πεῖς τίποτα.—Δέ βαρέθηκες ;
Ὁ ἄλλος : Ὅχι. Ἐσύ βαρέθηκες ;
Ἐγώ : Μπά, γιατί νὰ βαρεθῶ ;—Λέγαμε λοιπὸν πὼς πότε νιώθεις τὸ ἓνα συναίσθημα, πότε τὸ ἄλλο...
Ὁ ἄλλος : Ναί.
Ἐγώ : Τώρα, τί νιώθεις ;
Ὁ ἄλλος : Τώρα ;
Ἐγώ : Ναί.
Ὁ ἄλλος : Ξαίρω γώ, νά, τίποτα...Πρέπει νὰ περάσει τὸ γεγονὸς γιὰ νὰ νιώσεις κάτι.
Ἐγώ : Κι ὅταν χαίρεσαι δὲν τὸ καταλαβαίνεις πὼς χαίρεσαι ;
Ὁ ἄλλος : Ἡ χαρὰ εἶναι κάτι ἔντονο.
Ἐγώ : Ἐχουμε λοιπὸν διαφορὲς κλιμακώσεις στὸ συναίσθημα.
Ὁ ἄλλος : Βέβαια.
Ἐγώ : Ἀνάλογα μὲ τί ;
Ὁ ἄλλος : Ἀνάλογα μὲ τὸ ὑποκείμενο, τὸ γεγονός, διαφορὸς τυχὸν παράγοντες.
Ἐγώ : Φοβᾶσαι ;
Ὁ ἄλλος : Ἄν φοβᾶμαι ; Πότε ; Τώρα ;
Ἐγώ : Ναί.
Ὁ ἄλλος : Τί νὰ φοβᾶμαι ;
Ἐγώ : Πές μου, φοβᾶσαι ;

ἽΟ ἄλλος: Ὕχι.

ἽΕγώ: ἽΕγώ φοβᾶμαι.

ἽΟ ἄλλος: Τί φοβᾶσαι ;

ἽΕγώ: ὝΕτσι μοῦ κάπνισε, νὰ πῶ πῶς φοβᾶμαι.

ἽΟ ἄλλος: Δὲν εἶσαι μὲ τὰ καλὰ σου...

ἽΕγώ: Ναί, ἄς ποῦμε ὁμως, ὅτι φοβᾶμαι χωρὶς νὰ
ξαίρω τί.

ἽΟ ἄλλος: Τί Ἵν᾽ αὐτὰ ποῦ λές ;

ἽΕγώ: Κι ὁμως, οἱ πρωτόγονοι φοβοῦνταν ὅτι θὰ
τοὺς πλακῶσει ὁ οὐρανός.

ἽΟ ἄλλος: ἽΗταν πρωτόγονοι.

ἽΕγώ: ἽΑλλὰ ἄπ᾽ αὐτὸ τὸ φόβο τους μπορεῖ νὰ δοθεῖ
ἡ ἔρμηνεία τῆς γένεσης τῆς ἐννοίας τοῦ Θεοῦ ποῦ πι-
στεύεις κι ἐσύ.

ἽΟ ἄλλος: Πῶς τὸ ἐννοεῖς ;

ἽΕγώ: ὝἌνθρωπος ἦταν μόνος του, ὁ οὐρανός ποῦ
φοβόταν πῶς θὰ τὸν πλάκωνε τοῦδῶσε ἓνα ἄοριστο
φόβο, αὐτὸν τὸν ἔβαλε ψηλά κι ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ
κάνει τίποτα γιὰ νὰ προφυλαχτεῖ ἔπλασε κάτι πέρ᾽ ἄπ᾽
αὐτὸν κι ἄπ᾽ τῆ νόησή του.

ἽΟ ἄλλος: Καί τί θέλεις νὰ πεῖς μ᾽ αὐτό ;

ἽΕγώ: ὝἌς ποῦμε πῶς κι ἐγώ εἶμαι πρωτόγονος και
φοβᾶμαι τὸ ἴδιο.

ἽΟ ἄλλος: Λές ψέμματα.

ἽΕγώ: Πῶς τὸ καταλαβαίνεις ; ὝΕπειδὴ δὲ φοβᾶσαι
ἐσύ ;

ἽΟ ἄλλος: Μά, μετὰ ἀπὸ τόσες χιλιάδες χρόνια πο-
λιτισμοῦ, δὲν μπορεῖς νᾶχεις τέτιες ἰδέες...

ἽΕγώ: Πήγαμε λοιπὸν πάλι στὴν ἀρχή.—Γιὰ πές μου,
τί διαφορὰ ἔχουμε ἐμεῖς ἄπ᾽ τοὺς πρωτογόνους ;

ἽΟ ἄλλος: Μά, τὸν πολιτισμό.

ἽΕγώ: Τί ἐννοεῖς πολιτισμό ;

ἽΟ ἄλλος: Τὴν ἐξέλιξη τῶν ἐπιστημῶν.

ἽΕγώ: Καί τί Ἵν᾽ ἐπιστήμη ;

Ὁ ἄλλος: Μά τι μέ ρωτᾷς;

Ἐγώ: Πές μου, οἱ ἐπιστῆμες ἄλλαξαν τὰ συναισθήματα;

Ὁ ἄλλος: Μερικά, ναί.

Ἐγώ: Ἄλλα ὅμως ὄχι, ἔτσι;

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Τότε τὸ συναίσθημα δὲ μπορεῖ νᾶχει κάτι ξεχωριστό, πηγαῖο, ἄς ποῦμε.

Ὁ ἄλλος: Ἐχει, ἐπηρεάζεται ὅμως, ἀμβλύνεται.

Ἐγώ: Κι ἐξαφανίζεται καμμιά φορά;

Ὁ ἄλλος: Ἐ;—Μπορεῖ κι αὐτό.

Ἐγώ: Γιὰ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους;

Ὁ ἄλλος: Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν καλλιέργειά τους.

Ἐγώ: Ἡ καλλιέργεια τὸ σβῆνει ἢ τὸ δυναμώνει;

Ὁ ἄλλος: Ἄλλα τὸ ἓνα, ἄλλα τὸ ἄλλο.

Ἐγώ: Ὑπάρχει λοιπόν, ἄς ποῦμε, ἓνα συναίσθημα σὲ μένα ποὺ δὲν ὑπάρχει σὲ σένα.

Ὁ ἄλλος: Μπορεῖ.

Ἐγώ: Μπορεῖ ὅμως νὰ ὑπάρχει κάτι ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει γιὰ ὄλους;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ξαίρω.

Ἐγώ: Ἄ, νὰ ποὺ δὲν ξαίρεις πάλι.—Καί, γιὰ πές μου, πῶς θὰ τὸ ποῦμε αὐτὸ τὸ συναίσθημα ποὺ τὸ νιώθω ἐγὼ καὶ δὲν τὸ νιώθεις ἐσύ;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ξαίρω, ποὺ νὰ ξαίρω;

Ἐγώ: Μιὰ καὶ ὑπάρχει ὅμως, πρέπει νὰ πάρει ἓνα ὄνομα.—Ποιὸς θὰ τοῦ τὸ δώσει; Ἐγώ; Εἶναι δυνατόν νὰ πλάσω κάτι μόνος μου;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ξαίρω...

Ἐγώ: Μήπως μπορεῖ νὰ γίνεи τὸ ἐξῆς: Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν μπορῶ μόνος μου νὰ ξεχωρίσω αὐτὸ τὸ συναίσθημα, μπορῶ νὰ τὸ πῶ μὲ τὸ ὄνομα κάποιου ἄλλου ἢ νὰ τὸ κλιμακώσω σὲ σχέση μ' αὐτό;

Ὁ ἄλλος: Πῶς, μπορεῖ.

Ἐγώ : Πού εἶναι λοιπὸν ἡ ὑπαρξή του ;

Ὁ ἄλλος : Σὲ σένα, βαθιά.

Ἐγώ : Δὲν μπορῶ ὁμῶς νὰ τὸ δείξω στοὺς ἄλλους...

Ὁ ἄλλος : Ὅχι.

Ἐγώ : Γιὰ νὰ δοῦμε λοιπὸν, τὸ μῖσος, πῶς τὸ ξαίρουν ὅλοι καὶ τὸ λένε ὅλοι ; Πῶς ἐγινε αὐτό...Μήπως ξαίρεις ;

Ὁ ἄλλος : Αὐτὰ δὲν εἶναι πράγματα ποὺ λέγονται.

Ἐγώ : Μὰ λές «μῖσος», «μισῶ».

Ὁ ἄλλος : Αὐτὸ εἶναι μιὰ λέξη.

Ἐγώ : Μιά λέξη ;

Ὁ ἄλλος : Ναί.

Ἐγώ : Καὶ πῶς ἐγινε αὐτὴ ἡ λέξη ;

Ὁ ἄλλος : Ξαίρω γώ...

Ἐγώ : Οὔτε κι ἐγὼ ξαίρω λοιπὸν.—Γιατὶ γεῶς ;
Γιατὶ νὰ ξαίρω ἐγώ, ἀφοῦ ἐσύ ποὺ καταλαβαίνεις μερικὰ πράγματα, δὲν ξαίρεις ;

Ὁ ἄλλος : Γιατὶ τὰ λέμε ὅλα αὐτά ,

Ἐγώ : Σὲ ρώτησα πρὶν ἂν βαρέθηκες...

Ὁ ἄλλος : Δὲ βαρέθηκα. Δὲν καταλαβαίνω ὁμῶς...

Ἐγώ : Ὅχι, μὴ λές «δὲν καταλαβαίνω» ἄς ποῦμε πῶς ἐσύ καταλαβαίνεις κι ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω.

Ὁ ἄλλος : Ὅχι, ὄχι τέτια.

Ἐγώ : Γιατὶ ὄχι ;

Ὁ ἄλλος : Ἐ, δὲν εἶμαι σοφός...

Ἐγώ : Ποιός εἶναι σοφός ;

Ὁ ἄλλος : Ἐκεῖνος ποὺ τὰ ξαίρει ὅλα.

Ἐγώ : Ποιὰ ὅλα ;

Ὁ ἄλλος : Νά, ποὺ δὲν ἔχει κανένα πρόβλημα αὐτο.

Ἐγώ : Κι ὑπῆρξε ποτὲ κανένας τέτιος ;

Ὁ ἄλλος : Ἐ, τὸ ξαίρεις...Ἐπῆρξαν μόνο μερικοὶ ποὺ καταλάβαιναν πολλὰ.

Ἐγώ : Κι ἄλλοι ποὺ καταλάβαιναν ἐλάχιστα...

Ὁ ἄλλος : Βέβαια.

Ἐγώ: Γιατί ;
Ὁ ἄλλος: Τί γιατί ;
Ἐγώ: Γιατί δὲν εἶσαι οὔτε ἀπ' τοὺς μὲν οὔτε ἀπ' τοὺς δέ ;
Ὁ ἄλλος: Γιατί εἶμαι ἐγώ.
Ἐγώ: Καί τι 'σαι σύ ;
Ὁ ἄλλος: Ἐγώ εἴμ' ἐγώ, διάολε...
Ἐγώ: Ἄκου: Πές μου τί καί τι καταλαβαίνεις.
Ὁ ἄλλος: Καταλαβαίνω μερικά πράγματα καί προσπαθῶ νὰ καταλάβω πιὸ πολλά.
Ἐγώ: Πές μου ἓνα.
Ὁ ἄλλος: Νά, καταλαβαίνω γιατί εἶμαι χαρούμενος, ὅταν εἶμαι.
Ἐγώ: Γιατί ;
Ὁ ἄλλος: Πάλι «γιατί».
Ἐγώ: Πές μου. Γιατί ;
Ὁ ἄλλος: Ἐ, τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ;
Ἐγώ: Γιατί ἦσουν χαρούμενος μιὰ φορά πού ἦσουν.
Ὁ ἄλλος: Γιατί πέτυχα κάτι πού ἤθελα καιρό.
Ἐγώ: Τώρα ὅμως δὲν εἶσαι χαρούμενος γι' αὐτό.
Ὁ ἄλλος: Τώρα πιά...
Ἐγώ: Γιατί δὲν εἶσαι τώρα χαρούμενος ;
Ὁ ἄλλος: Γιατί τέλιωσε πιά, πάει...
Ἐγώ: Καί πού εἶναι ἡ χαρά, στό γεγονός ἢ μέσα σου ;
Ὁ ἄλλος: Τὸ ἐρχόμενο γεγονός μου τὴ δίνει.
Ἐγώ: Σοῦ τὴ δίνει ;
Ὁ ἄλλος: Ἐ, σχῆμα λόγου.
Ἐγώ: Πές μου τί ἔννοεῖς.
Ὁ ἄλλος: Ἐγώ σὰ λογικὸ ὄν, κρίνοντας, νιώθω χαρά.
Ἐγώ: Κρίνοντας ;
Ὁ ἄλλος: Ὑπάρχουν συναισθήματα πού γεννάει ὁ νοῦς.
Ἐγώ: Ποιά ;
Ὁ ἄλλος: Ὅποιαδήποτε, χαρά, λύπη...

Ἐγώ: Ἄρα τὸ συναίσθημα γεννιέται κι ἄπ' τὸ νοῦ κι ἄπ' τὴν ψυχὴ, ἀνεξέλεγκτα κι ἀπὸ ἓνα ἀναπάντεχο γεγονός.

Ὁ ἄλλος: Βέβαια.

Ἐγώ: Τί εἶναι συναίσθημα· σκέψη, γεγονός ἢ...συναίσθημα;

Ὁ ἄλλος: Τὸ πραγματικὸ συναίσθημα εἶναι ἀνεξέλεγκτο.

Ἐγώ: Τὰ ἄλλα τί εἶναι;

Ὁ ἄλλος: Ἄς ποῦμε πὼς αὐτὰ τὰ λέμε καταχρηστικὰ συναισθήματα.

Ἐγώ: Κοίτα τὴν πέτρα.

Ὁ ἄλλος: Ἔ;—Ναί.

Ἐγώ: Ἐχει συναισθήματα;

Ὁ ἄλλος: Δὲν εἶσαι μὲ τὰ καλά σου.

Ἐγώ: Αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει, ἐφόσον συζητᾶμε. Ἀπάντησέ μου ὅπως μπορεῖς.—Ἀπάντησέ μου.

Ὁ ἄλλος: Ναί.—Ὅχι, ἡ πέτρα δὲν ἔχει συναισθήματα.

Ἐγώ: Ποῦ τὸ ξαίρεις;

Ὁ ἄλλος: Δὲν μπορεῖ νᾶχει.

Ἐγώ: Γιατί;

Ὁ ἄλλος: Πὼς νᾶχει ἡ πέτρα συναισθήματα;

Ἐγώ: Ποιὸς τὸ ἀποκλείει;

Ὁ ἄλλος: Ἐγώ, ὁ ἄνθρωπος.

Ἐγώ: Ἐσὺ ὁ ἄνθρωπος...

Ὁ ἄλλος: Γιὰ πές μου, ποῦ θέλεις νὰ καταλήξεις;

Ἐγώ: Νά καταλήξω; Πουθενά. Ποῦ νὰ καταλήξω;—Μόνο ποῦ ὑπάρχει κάτι ποῦ δὲν ἰκανοποιεῖται μ' ὅλα αὐτὰ καὶ θέλει νὰ πεῖ ἄλλα.—Θά σὲ κούρασα ὅμως· ἄστο γιὰ καμιὰ ἄλλη φορά.

Ὁ ἄλλος: Ὅχι, γιατί; Καλὰ τὰ λέμε.

Ἐγώ: Καλὰ τὰ λέμε, ἔ;

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Μοῦ φαίνεται πὼς κάτι λέγαμε γιὰ πέτρες...

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Λέγαμε, πὼς οἱ πέτρες δὲν ἔχουν συναισθήματα, ἔτσι δὲν εἶπες;

Ὁ ἄλλος: Βέβαια.

Ἐγώ: Γιὰ πές μου, φαίνεται αὐτὸ πουθενά;

Ὁ ἄλλος: Δὲ γίνεται νὰ φανεῖ.

Ἐγώ: Ἄρα τὸ λὲς ἐσύ, ἐπειδὴ δὲ μπορεῖ νὰ γίνεται ἀλλιῶς...

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Γιατί ἀποκλείεται νὰ ἔχει ἡ πέτρα συναισθήματα;

Ὁ ἄλλος: Γιατί δὲν ἔχει ψυχὴ.

Ἐγώ: Καί τί νὰ ἔχει;

Ὁ ἄλλος: Εἶναι πράγματα ποὺ εὐτυχῶς δὲ λέγονται.

Ἐγώ: Γιατί «εὐτυχῶς»;

Ὁ ἄλλος: Τὸ ἄρρητο ἔχει τὴν ἀξία του.

Ἐγώ: Εἶσαι πραγματικὰ περίφημος.

Ὁ ἄλλος: Κι ἐσύ πονηρός.

Ἐγώ: Γιατί;

Ὁ ἄλλος: Ξαίρεις γιατί.

Ἐγώ: Τὸ «ξαίρω» εἶναι κάτι χωρὶς σημασία, ἔτσι δὲν εἶναι;

Ὁ ἄλλος: Ναί, ναί.

Ἐγώ: Λέγαμε λοιπὸν γιὰ τὸ ἄρρητο.—Τί εἶναι ἄρρητο;

Ὁ ἄλλος: Ἐνα σωρὸ πράγματα.

Ἐγώ: Μὰ πρέπει νὰ εἶναι ἓνα.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Κι ὅμως νιώθουμε πολλὰς φορὲς ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε κάτι...

Ὁ ἄλλος: Πραγματικά.

Ἐγώ: Ἄρα εἶναι πολλὰ μαζί.

Ὁ ἄλλος: Τί σημασία ἔχει ἓνα ἢ πολλὰ, τὸ ἐνδι-
αφέρον εἶναι πῶς εἶναι ἄρρητο δὲ λέγεται.

Ἐγώ: Τὸ ἄρρητο λοιπὸν εἶναι ἓνα καὶ πολλὰ ἢ
οὔτε ἓνα οὔτε πολλὰ, ἔτσι;

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Μ' αὐτὸ λέμε τίποτα ἢ δείχνουμε πῶς δὲ μπο-
ροῦμε νὰ ποῦμε;

Ὁ ἄλλος: Τὸ ἴδιο κάνει.

Ἐγώ: Γιὰ πὲς μου: Πόσα δέντρα ὑπάρχουν;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ἔχει σημασία ὁ ἀριθμὸς.

Ἐγώ: Ἐνα ἢ πολλὰ;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ἔχει σημασία, κάθε φορά βλέπω ἓνα
ἢ πολλὰ, ἀγγίζω ἓνα ἢ πολλὰ.

Ἐγώ: Δὲν ἔχει σημασία ἂν εἶναι ἓνα ἢ πολλὰ!

Ὁ ἄλλος: Καμιά.

Ἐγώ: Οὔτε γιὰ τὸ νοῦ σου;

Ὁ ἄλλος: Καὶ τί ναι νοῦς;

Ἐγώ: Καλὰ τὰ λέμε.

Ὁ ἄλλος: Καλὰ τὰ λέμε.

Ἐγώ: Γιατί τὰ λέμε καλὰ;

Ὁ ἄλλος: Γιατί τὰ λέμε καλὰ;

Ἐγώ: Τὰ λόγια μας εἶναι μισά.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Νὰ μιλήσουμε.

Ὁ ἄλλος: Ναί, νὰ μιλήσουμε.

Ἐγώ: Τί σημασία ἔχει;

Ὁ ἄλλος: Προσπαθοῦμε.

Ἐγώ: Γιατί;

Ὁ ἄλλος: Ἐτσι εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

Ἐγώ: Γιατί ἔτσι κι ὄχι ἄλλιῶς;

Ὁ ἄλλος: Ἐ;

Ἐγώ: Γιατί πρέπει νὰ εἶναι κάτι ὀρισμένο ὁ ἄνθρω-
πος;—Μπορεῖς νὰ μοῦ πεῖς τί εἶναι ἄνθρωπος;

Ὁ ἄλλος: Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅ,τι μοῦ δίνει ὁ νοῦς μου...

Ἐγώ: Ἡ ὁ πολιτισμός;

Ὁ ἄλλος: Μαζί.

Ἐγώ: Τί εἶναι ὅμως μὲ μιὰ λέξη, δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πεῖς;

Ὁ ἄλλος: Μπορῶ μὲ μιὰ λέξη καὶ μὲ πολλές, τί σημασία ἔχει;

Ἐγώ: Δὲν ἔχει λοιπὸν σημασία ἂν μπορεῖς ἢ ὄχι;

Ὁ ἄλλος: Ὅχι.

Ἐγώ: Ἄρα δὲν ἐπιμένεις σ' αὐτὸ ποὺ εἶπες.

Ὁ ἄλλος: Ποιό;

Ἐγώ: Πῶς ὁ ἄνθρωπος ἔτσι εἶναι, νὰ προσπαθεῖ.

Ὁ ἄλλος: Εἶπα μιὰ κουβέντα.

Ἐγώ: Καὶ γιὰτι ὅπωςδὴποτε δὲν ἔχει σημασία, ἀποκλείεται νὰχει;

Ὁ ἄλλος: Τίποτα δὲν ἔχει σημασία, μοῦ εἶναι ἀδιάφορο καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐγώ: Τί νιώθεις τώρα μέσα σου;

Ὁ ἄλλος: Ἄν θέλεις νὰ στὸ πῶ, ἓνα ἐλαφρὸ ἄγχος ἔτσι μὲ λόγια.

Ἐγώ: Γιατί τὸ λὲς ἄγχος;

Ὁ ἄλλος: Γιατί δὲν εἶναι ξεκάθαρο.

Ἐγώ: Ἐχει τίποτα ξεκάθαρο μέσα του;

Ὁ ἄλλος: Ὅχι.

Ἐγώ: Τότε, σκοτεινό;

Ὁ ἄλλος: Οὔτε.

Ἐγώ: Εἶναι λοιπὸν μονάχο...

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Ἐνα;

Ὁ ἄλλος: Ἀδιάφορο.

Ἐγώ: Τὸ μίσος εἶναι ἀδιάφορο;

Ὁ ἄλλος: Ὅχι.

Ἐγώ: Γιατί;

‘Ο ἄλλος: Γιατί ἔναι κάτι θετικό.

Ἐγώ: Πῶς τὸ καταλαβαίνεις;

‘Ο ἄλλος: Φυσιολογικά, μοῦ γεμίζει τὸ νοῦ.

Ἐγώ: Πιθάρι εἶναι ὁ νοῦς;

‘Ο ἄλλος: Τὸν κάνουμε πιθάρι γιὰ νὰ καταλάβουμε.

Ἐγώ: Μπορούσαμε ἂν θέλαμε νὰ τὸν ποῦμε πέτρα, μπορεῖ κάποιος νὰ τὸ πεῖ;

‘Ο ἄλλος: Δὲ γίνεται νᾶναι πέτρα ὁ νοῦς, γιατί χωράει τὰ πάντα.

Ἐγώ: Πρέπει νὰ χωράει;

‘Ο ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Καλά—Τί ἔναι ἔξω ἀπὸ σένα;

‘Ο ἄλλος: Τίποτα.

Ἐγώ: Δηλαδή;

‘Ο ἄλλος: Εἶναι ὅλα μέσα μου.

Ἐγώ: Δηλαδή;

‘Ο ἄλλος: Τὸ κενὸ λείπει.

Ἐγώ: Πῶς τὸ ξαίρεις;—Μήπως εἶναι μέσα σου καὶ τὸ τίποτα;

‘Ο ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Δυὸ λοιπὸν ἔχεις μέσα σου, ὅλα καὶ τίποτα...

‘Ο ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Εἶναι δυὸ;

‘Ο ἄλλος: Ὅχι.

Ἐγώ: Πολλά;

‘Ο ἄλλος: Ὅχι.

Ἐγώ: Ἐνα;

‘Ο ἄλλος: Ὅχι.

Ἐγώ: Τί εἶναι; Εἶναι μέσα σου ἢ εἶσαι μέσα τους;

‘Ο ἄλλος: Πῶς τὸ λές;

Ἐγώ: Εἶσαι σὺ σ’ ἓνα τοπίο ἢ τὸ τοπίο μέσα σου;

‘Ο ἄλλος: Λογικὰ ἐγὼ μὲς στὸ τοπίο, ὅπως τὸ βλέπουν τὰ μάτια μου· δὲν ὑπάρχει ὁμως παρὰ στήν ψυχή μου.

Ἐγώ: Ποιό;

Ὁ ἄλλος: Τὸ τοπίο.

Ἐγώ: Κι ἐσύ;

Ὁ ἄλλος: Κι ἐγώ,

Ἐγώ: Ἄλλο ἀπὸ σένα βλέπει τὴν ὑπαρξή σου;

Ὁ ἄλλος: Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Ἐγώ: Ἄρα ὑπάρχεις ἐσὺ καὶ τὸ τοπίο στοὺς ἄλλους ἄνθρώπους...

Ὁ ἄλλος: Κι αὐτό.

Ἐγώ: Πῶς μπορείς νὰ ὑπάρχεις ἂν δὲν ὑπάρχεις γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου;

Ὁ ἄλλος: Ἄλλοι κι ἐγώ, τὸ ἴδιο κάνει.

Ἐγώ: Κι ἂν ὑποθέσουμε πῶς ἐγώ λέω πῶς εἶμαι πέτρα, ὑπάρχεις γιὰ μένα;

Ὁ ἄλλος: Ναί, γιατί ἴσαι ἄνθρωπος.

Ἐγώ: Μὰ λέω πῶς εἶμαι πέτρα.

Ὁ ἄλλος: Κουταμάρα σου.

Ἐγώ: Γιὰ τὴν πέτρα ὑπάρχεις;

Ὁ ἄλλος: Ὅχι.

Ἐγώ: Οὐτε γιὰ μένα.

Ὁ ἄλλος: Κι ὅμως μιλάμε.

Ἐγώ: Ὅχι.

Ὁ ἄλλος: Μιλάμε.

Ἐγώ: Ὅχι.

Ὁ ἄλλος: Εἶσαι τρελός.

Ἐγώ: Δὲ λὲς τίποτα. Μιλῶ μὲ σένα ὅπως καὶ μὲ τὶς πέτρες.—Ρῶτα τὶς πέτρες, ἂν μπορείς.—Γιὰ πὲς μου, λέγαμε γιὰ τὸ ἀδιάφορο.

Ὁ ἄλλος: Ποιό; Ἄ, ναί.

Ἐγώ: Στὸ πειράζει αὐτὸ ἢ ὁμιλία μας;

Ὁ ἄλλος: Τί; Πῶς...

Ἐγώ: Πρόσεξε: Σ' ἐνδιαφέρει, γιατί σκέφτεσαι ἀσυναρτησίες, γιατί ὑπάρχει κάτι, γιατί ἔχουμε μῖσος κι ἀγάπη κι ἄλλα, γιατί ξεχωρίζουμε καὶ μερδεύουμε,

γιατί, ἐνῶ δὲν ἔχει καμιὰ σημασία τὸ γιατί, ρωτᾶμε, γιατί...—Μέ καταλαβαίνεις;

Ὁ ἄλλος: Ὅχι.

Ἐγώ: Καλύτερα.—Πές μου, φίλε μου, τί σ' ἐνδιαφέρει πιὸ πολὺ, ὁ νοῦς ἢ ἓνα συναίσθημα;

Ὁ ἄλλος: Ἐνα συναίσθημα.

Ἐγώ: Ἡ ἀγάπη ἄς ποῦμε...

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Ἀγάπη τὴ λέει ὁ νοῦς σου ἢ κάτι ἄλλο;

Ὁ ἄλλος: Ὁ νοῦς μου.

Ἐγώ: Κι ἂν βγάλουμε τὸ νοῦ σου, τί θάναί;

Ὁ ἄλλος: Συναίσθημα.

Ἐγώ: Ὅχι ἀγάπη;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ξαίρω.

Ἐγώ: Πῶς εἶσαι σίγουρος, πῶς μαθαίνεις πῶς ἀγαπᾷς κάτι;

Ὁ ἄλλος: Ὅταν μὲ τραβᾷ, ὅταν θέλω νὰ πάω κοντά του.

Ἐγώ: Ἀγαπᾷς τὴν ὀμορφιά;

Ὁ ἄλλος: Ναί. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦν.

Ἐγώ: Γιατί ὅλοι;

Ὁ ἄλλος: Γιατί ἡ ὀμορφιά εἶναι κάτι ὑψηλό.

Ἐγώ: Καί πῶς ξαίρεις ὅτι μισεῖς κάτι;

Ὁ ἄλλος: Μὲ ἀπωθεῖ ἢ ἔχω διάθεση νὰ τὸ καταστρέψω.

Ἐγώ: Σοῦτυχε ποτὲ νὰ νιώθεις εὐτυχισμένος χωρὶς νὰ ξαίρεις γιατί;

Ὁ ἄλλος: Ναί, πραγματικά.

Ἐγώ: Καί μετὰ βρῆκες κάποιο λόγο νὰ τὸ δικαιολογήσεις;

Ὁ ἄλλος: Ἐγινε κι αὐτό.

Ἐγώ: Ἄν δὲν ἐβρισκες τὸ λόγο θάταν πιὸ καλά, θάχανε τίποτα αὐτὸ ποῦ ἐνιωθες;

Ὁ ἄλλος: Δὲ θᾶξε ὄνομα.

- Ἐγώ: Δὲ θάταν κάτι δυσάρεστο ἢ εὐχάριστο ;
- Ὁ ἄλλος: Ἄν δὲν ἦταν κάτι δὲ θά ἤμουν σίγουρος πὼς τὸ νιώθω.
- Ἐγώ: Μήπως τὸ κάνεις ἐσὺ εὐχάριστο ἢ δυσάρεστο ;
- Ὁ ἄλλος: Τί ἐννοεῖς ;
- Ἐγώ: Κοίτα: Ἄς ποῦμε ὅτι κάθεσαι οὐδέτερος. Μπορεῖς ἔτσι νὰ βρεῖς κάτι γιὰ νὰ χαρεῖς κι ἄλλο γιὰ νὰ λυπηθεῖς ;
- Ὁ ἄλλος: Ναί, καλὰ λές.
- Ἐγώ: Τί λέω καλὰ ;
- Ὁ ἄλλος: Αὐτὸ πού εἶπες.
- Ἐγώ: Καί τί 'ν' αὐτὸ πού σὲ κάνει νὰ τὸ φτιάνεις ἔτσι ἢ ἀλλιῶς ;
- Ὁ ἄλλος: Ἡ διάθεση τῆς στιγμῆς.
- Ἐγώ: Κι αὐτὴ ἢ διάθεση ἀπὸ τί ἐξαρτᾶται ;
- Ὁ ἄλλος: Ἦθελα νὰ πῶ, ἀπ' τῆ βούλησή μου.
- Ἐγώ: Κι ἢ βούληση, γιατί τὸ θέλει ἔτσι ἢ ἀλλιῶς ;
- Ὁ ἄλλος: Τί τὸ ἔνα, τί τὸ ἄλλο ;
- Ἐγώ: Ξαίρεις ὅμως κάτι ; Ὅ,τι μοῦχεις πεῖ μέχρι τώρα, δὲ συμφωνεῖ μ' αὐτό.
- Ὁ ἄλλος: Δὲν ἔχει καμιὰ σημασία.
- Ἐγώ: Σύμφωνοι· ἀλλὰ ποῖο πρέπει ἐγὼ νὰ ὑπολογίσω ;
- Ὁ ἄλλος: Αὐτὸ πού λέω τώρα.
- Ἐγώ: Μήπως ὅμως καὶ τὰ προηγούμενα κι αὐτὸ εἶναι σωστὰ σὲ σχέση μὲ τὸ χρόνο ;
- Ὁ ἄλλος: Δηλαδή ;
- Ἐγώ: Μήπως τὸ μόνο πού πρέπει νὰ ὑπολογίσουμε εἶναι ἐκεῖνο πού σὲ κάνει νὰ μιλᾷς πότε ἔτσι, πότε ἀλλιῶς ;
- Ὁ ἄλλος: Ναί. Καλὰ.
- Ἐγώ: Καί τί 'ν' αὐτό ;
- Ὁ ἄλλος: Αὐτὸ τὸ ἀδιάφορο πού σοῦ εἶπα.

Ἐγώ: Κι αὐτὸ τί σχέσηη ἔχει μὲ τὸ συναίσθημα;

Ὁ ἄλλος: Σ' αὐτὸ ἔχει τὴν ἀρχή του τὸ συναίσθημα.

Ἐγώ: Τὴν ἀρχή, πῶς τὴν ἐννοεῖς;

Ὁ ἄλλος: Θέλω νὰ πῶ πῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀπ' αὐτὸ κοντὰ στὸ συναίσθημα.

Ἐγώ: Καί, νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι, ποῖο εἶναι πιὸ βαθιά, πιὸ πίσω;

Ὁ ἄλλος: Μά, αὐτὸ τὸ ἀδιάφορο βέβαια.

Ἐγώ: Τί σημαίνει ὅμως «ἀδιάφορο»;

Ὁ ἄλλος: Ὅτι ἀκριβῶς εἶναι πίσω ἀπ' ὅλα.

Ἐγώ: Καί δὲν ἔχει τίποτα θετικό;

Ὁ ἄλλος: Τί ἐννοεῖς «θετικό»; Εἶναι πίσω ἀπὸ κάθε χαρακτηρισμὸ, γι' αὐτὸ ὑπάρχει.

Ἐγώ: Ὑπάρχει; Τ' ἄλλα δὲν ὑπάρχουν;

Ὁ ἄλλος: Σύμφωνα μ' αὐτὸ, δὲν ἔχουν σημασία τέττα ζητήματα.

Ἐγώ: Μπορεῖς νὰ μοῦ πεῖς λογικὰ τί εἶναι αὐτὸ;

Ὁ ἄλλος: Μὰ ἡ λογικὴ εἶναι πιὸ δῶ ἀπ' αὐτό.

Ἐγώ: Καί γιατί τὸ λές ἀδιάφορο;

Ὁ ἄλλος: Γιὰ νὰ δείξω ἀκριβῶς, ὅσο γίνεται μὲ τὴν γλῶσσα, ὅτι πρέπει νὰ πᾶμε πέρ' ἀπὸ κάθε ξεκαθαρισμένο, θετικό, λογικό.

Ἐγώ: Καλά. Πές μου ὅμως τί σχέσηη ἔχουν ὅλα τ' ἄλλα μ' αὐτό;

Ὁ ἄλλος: Ποιὰ ἄλλα; Αὐτὸ τὸ λέμε γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἓνα ἢ πολλὰ στὸ νοῦ μας καὶ σὺ μοῦ μιλάς γιὰ «ἄλλα»;

Ἐγώ: Μόνο στὸ νοῦ μας;

Ὁ ἄλλος: Ποῦ ἄλλοῦ;

Ἐγώ: Στὴν ψυχὴ μας.

Ὁ ἄλλος: Καί τί ἔναι ψυχὴ;

Ἐγώ: Ἀπάντησέ μου.

Ὁ ἄλλος: Αὐτὸ ὑπάρχει καὶ βοηθάει τὸ νοῦ νὰ φτάσει κάπου.

Ἐγώ: Νὰ φτάσει κάπου; Ποῦ;

Ὁ ἄλλος: Πουθενά. Θέλω νὰ πῶ, νὰ μὴν ἔχει σημασία ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος τοῦ νοῦ, νὰ μὴν ὑπάρχει πρόβλημα. Μὲ δυὸ λόγια, γιὰ νὰναὶ ἐλεύθερος ὁ νοῦς νὰ τὰ ψάχνει ὅλα, ἀφοῦ τὰ ξεχωρίσει.

Ἐγώ: Τὰ ξεχωρίσει;

Ὁ ἄλλος: Μὴν παίζουμε μὲ τὶς λέξεις. Δὲ λέγεται ἀλλιῶς. Νά: Γιὰ νὰ μπορέσει ὁ νοῦς ν' ἀρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του, νὰ σβήσει.

Ἐγώ: Εἶσαι περίφημος, φίλε μου.

Ὁ ἄλλος: Γιατὶ συμφωνῶ μαζί σου;

Ἐγώ: Καὶ πονηρός.

Ὁ ἄλλος: Ἀφοῦ εἶμαι πονηρός, πές μου τί θέλεις ἐσὺ νὰ πεις;

Ἐγώ: Ἐγὼ σοῦ εἶπα ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς θέλω νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ συναίσθημα κι' ἐσὺ κοίτα ποῦ μ' ἔφτασες...

Ὁ ἄλλος: Ἀπ' ὅπου κι ἂν ξεκινήσεις ἐκεῖ θὰ φτάσεις, αὐτὸ ἤθελες νὰ σοῦ πῶ ἀπ' τὴν ἀρχή.

Ἐγώ: Ἄκου: Ἐγὼ θέλω νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ συναίσθημα. Εἶναι τόσο πηγαῖο, τόσο ἀνεξέλεγκτο.

Ὁ ἄλλος: Ποιὸς τόπε;

Ἐγώ: Τί λὲς ἐσὺ;

Ὁ ἄλλος: Κάθε συναίσθημα τῶχει μέσα τοῦ αὐτό.

Ἐγώ: Μὰ ἂν τῶχει εἰδικὰ τὸ συναίσθημα ποῦ μᾶς συγκινεῖ σ' αὐτὴ τὴ συζήτηση, τί διαφορὰ ἔχει ἀπ' τὴν πέτρα ποῦ τῶχει κι αὐτὴ;

Ὁ ἄλλος: Ἡ διαφορὰ βρίσκεται στὴν οὐσία τοῦ συναισθήματος, τοῦ δίνει τὴν οὐσία.

Ἐγώ: Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει γιατί καθορίσαμε μῖσος, φιλοδοξία καὶ λοιπά, πράγματα πού, ὅπως λένε, κάνουν τὸ χαρακτήρα.

‘Ο ἄλλος: Μοῦ ζητᾶς νὰ σοῦ ἀπαντήσω λογικά;

’Εγώ: Ὅπως μπορεῖς.

‘Ο ἄλλος: Ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι ἡ σιωπή.

’Εγώ: Σύμφωνοι, ἀλλὰ ἐμεῖς τώρα μιᾶμε κι ὑπάρχει κάποιος λόγος, ἔ;

‘Ο ἄλλος: Σίγουρα.

’Εγώ: Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος;

‘Ο ἄλλος: Δὲ θάταν πιὸ καλὰ νὰ μὴν τὰ ποῦμε, νὰ μὴν τὰ βάλουμε στὰ λόγια;

’Εγώ: Γιατί;

‘Ο ἄλλος: Γιατὶ μιᾶμε γιὰ τὸ συναίσθημα.

’Εγώ: Μὰ ἐπειδὴ ἀκριβῶς μιᾶμε γιὰ τὸ συναίσθημα πρέπει νὰ βροῦμε τὰ λόγια· ἄλλωστε λὲς «συναίσθημα».

‘Ο ἄλλος: Πρέπει νὰ τὸ ποῦμε κάπως γιὰ νὰ τὸ ξεχωρίσουμε.

’Εγώ: Ναί. Ἀπὸ τί ὅμως;

‘Ο ἄλλος: Μὰ δὲν μποροῦσε ἀλλιῶς νὰ γίνη κουβέντα.

’Εγώ: Γιὰ πὲς μου: Ἡ συζήτησή μας εἶναι λογική;

‘Ο ἄλλος: Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνη ἀλλιῶς.

’Εγώ: Μήπως τὴν προσαρμόζουμε σὲ πλαίσια λογικῆς, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνδιαφέρει, γιὰ νᾶμαστε ἐντάξει, ἐνῶ τώρα μὲ τὸν ἑαυτὸ μας πρέπει νᾶμαστε ἐντάξει;

‘Ο ἄλλος: Ναί, αὐτὸ εἶναι σωστό.

’Εγώ: Γιατὶ ὅμως νὰ γίνεται ἔτσι;

‘Ο ἄλλος: Γιατὶ ἀλλιῶς δὲ θὰ εἶχαν ἀντικειμενικὴ ἀξία τὰ λόγια μας.

’Εγώ: Καὶ τί θὰ πεῖ «ἀντικειμενικὴ ἀξία»;

‘Ο ἄλλος: Ἀξία ποὺ ὑπάρχει ἀνεξάρτητα ἀπὸ μᾶς, ἂν τὰ λέμε στραβά κι εὐτυχισμένα, ἂν νιώθουμε πὼς εἴμαστε μέσα της.

’Εγώ: Πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχει ἀνεξάρτητα ἀπὸ μᾶς, ἂν τὰ λέμε στραβά, ὅπως λὲς καὶ μαζί νὰ νιώθουμε ὅτι εἴμαστε μέσα της, σ’ ἄλλη περίπτωση;

Ὁ ἄλλος: Μὰ δὲ θᾶχουμε κανένα στήριγμα, ἂν δὲν τὸ παραδεχτοῦμε.—Δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ μᾶς στηρίξει, ἂν πετάξουμε τὸ ἀποτέλεσμα προσπάθειας τόσων αἰώνων.

Ἐγώ: Μὴ λές «νὰ στηριχτοῦμε». Εἶναι κάτι ἀπ' τὸν ἑαυτό του ὄλοστρόγγυλο καὶ κενό.—Ξέχασες τὸ «ἀδιάφορο» ποὺ εἶπες;

Ὁ ἄλλος: Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀτομικὴ κι ἀνέκφραστη συναίσθηση· στὴν ἐπαφή, στὴν ὁμιλία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ πάρει μορφή λογικὴ.

Ἐγώ: Αὐτὸ τὸ θεωρεῖς εὐτυχία ἢ ἀναγκαστικότητα;

Ὁ ἄλλος: Τὸ ἴδιο κάνει ἀφοῦ δὲν ἔχουμε ἄλλο.

Ἐγώ: Γιατί μιᾶς ἔτσι;

Ὁ ἄλλος: Ἄκουσε· δὲν πρόκειται νὰ κερδίσουμε τίποτα μὲ τὴν ἄρνηση· πάλι θὰ βρεθοῦμε σὲ μιὰ θέση.

Ἐγώ: Ἐπειδὴ λοιπὸν ὅ,τιδῆποτε κι ἂν ἀρνηθεῖς, θὰ βρεθεῖς σὲ μιὰ θέση, δέχεσαι τὴν κατάσταση...

Ὁ ἄλλος: Ναι καὶ ἡσυχάζω.

Ἐγώ: Δέχεσαι λοιπὸν τὶς κατηγορίες τῶν συναισθημάτων, γιατί ὅ,τι κι ἂν ἀρνηθεῖς ἀπ' αὐτά, θὰ δεχτεῖς στὸ τέλος κάτι.

Ὁ ἄλλος: Ποῦ ὅμως θάχει τὴν ἔχρωμη καὶ χωρὶς ἀτομικότητα ἀντικειμενικότητα τῶν πλαισίων αὐτοῦ ποὺ λέμε λογικὴ,

Ἐγώ: Αὐτὸ εἶναι λοιπὸν λογικὴ;

Ὁ ἄλλος: Πέστο ἔτσι.

Ἐγώ: Μὰ τότε δὲν ἔχει κανένα χαρακτηριστικό.

Ὁ ἄλλος: Εἶπα ἐγὼ πὼς ἔχει;

Ἐγώ: Τότε γιατί ἐπιμένεις σ' αὐτὴ;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ἐπιμένω. Εἶναι κάτι ἀχαρακτήριστο καὶ γι' αὐτὸ ἀξεπέραστο.

Ἐγώ: Καὶ τί σχέση ἔχει μαζί του ἡ ἀνέκφραστη συναίσθηση ποὺ λές;

Ὁ ἄλλος: Συναίσθηση, θὰ πεῖ προσωπικὴ κι αἰώνια

σιωπή, πὺν σάν ὁμιλία γίνεται λογική, γιατί πρέπει κι ἡ ὁμιλία νάναί κάτι.

Ἐγώ: Καί τὸ συναίσθημα τί εἶναι;

Ὁ ἄλλος: Πάει κι αὐτὸ σ' αὐτὰ τὰ δύο σκέλη.

Ἐγώ: Λάθος, φίλε μου· εἶναι λογική ἢ χαρά, τὸ μῖσος κι ἡ ἠέκφρασή τους στή ζωή.

Ὁ ἄλλος: Μά ἐγὼ μιλάω γιά ἐρμηνεῖα λογική.

Ἐγώ: Κι ἂν ἀφαιρέσουμε τήν ἐρμηνεῖα τί μένει;

Ὁ ἄλλος: Μόνο ἡ ἐρμηνεῖα χάνεται.

Ἐγώ: Ἡ ἀναγκαστικότητα δηλαδή.

Ὁ ἄλλος: Ναι.

Ἐγώ: Ἄς πάει λοιπὸν στὸ καλὸ.

Ὁ ἄλλος: Σύμφωνα.

Ἐγώ: Ὁραῖα. Καί τώρα τί ἔχουμε νά ποῦμε;

Ὁ ἄλλος: Τίποτα. Ὅλο τὰ ἴδια καί τὰ ἴδια; Ἄλλωστε, εἶπαμε, πᾶνε τὰ λόγια.

Ἐγώ: Ἄ, ὄχι. Καί πολλὰ ἔχουμε νά ποῦμε καί δὲ φύγανε τὰ λόγια.—Δὲν εἶπαμε ὅτι θά περάσουμε τὴν ὥρα μας;

Ὁ ἄλλος: Ναι, μὰ βαρέθηκα πιά. Εἶναι τόσο ἄχαρά τὰ λόγια.

Ἐγώ: Καί νά φύγεις δὲν γίνεται τίποτα. Θά τὰ βρεῖς πῶ καίτω.

Ὁ ἄλλος: Δὲν ἀλλάζουν ὅμως αὐτὰ πὺν εἶπαμε.

Ἐγώ: Ὁ, δὲν θά τὰ πείς ἔτσι.

Ὁ ἄλλος: Τί σημασία ἔχει; Ἄπ' ὅπου κι ἂν ἀρχίσει ἐκεῖ θά πᾶς.

Ἐγώ: Δὲν εἶπαμε ὅμως τίποτα γιά τὸ συναίσθημα.

Ὁ ἄλλος: Ὅ,τι ἦτανε νά ποῦμε, τόπαμε, φίλε μου, δὲν παίρνει ἄλλα λόγια.—Ὅ,τι κι ἂν ποῦμε παραπάνω γιά τὸ συναίσθημα, θάναί προσπάθεια νά μὴν καταλήξουμε στὰ ἴδια.

Ἐγώ: Ἐχεις βρεθεῖ ποτὲ μόνος;

Ὁ ἄλλος: Δηλαδή; Ναι.

- Ἐγώ: Πάντα, τί εἶσαι μόνος ἢ ὄχι ;
Ὁ ἄλλος: Πῶς τὸ λές ;
Ἐγώ: Ἐσύ, τί εἶσαι μόνος ἢ ὄχι ;
Ὁ ἄλλος: Ὅπως τὸ πάρεις· ἀνάλογα μὲ τὴν ἔννοια τῆς στιγμῆς.—Μπορεῖ νάμαι τώρα καὶ νά μὴν εἶμαι ὅταν δὲν εἶναι ἄλλοι γύρω μου.
Ἐγώ: Πές μου, ἂν αὐτὸ εἶναι λογικόν.
Ὁ ἄλλος: Ἡ λογικὴ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' τὶς λέξεις.
Ἐγώ: Ἐνιωσες καμιά φορά, καθὼς καθόσουν ἀφηρημένος, κοιτώντας ξαφνικὰ γύρω σου, σάν ν' ἀρχίζεις καὶ μετὰ, μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε ἀποφασιστικότητα ἢ αἰτία, πού ἔγινε, ὅταν τὴν πέρασες, ἢ αἰτία, πῶς ἄρχισες κάτι, καὶ μετὰ πῶς ἄρχισες, ἔχοντας μιὰ οὐδέτερη συναισθησι ;
Ὁ ἄλλος: Ναί, αὐτὸ εἶναι ἡ συναισθησι.
Ἐγώ: Ἐγώ, πῶς τὸ λέω αὐτό, πῶς τὸ ξαίρω ;
Ὁ ἄλλος: Τὸ πῆρες ἀναγκαστικά, λογικά.
Ἐγώ: Ἐρωτεύτηκες ποτέ ;
Ὁ ἄλλος: Ναί.
Ἐγώ: Κι αὐτὸ τὸ πῆρα λογικά λοιπόν.
Ὁ ἄλλος: Ναί.
Ἐγώ: Μὰ ἦταν ἴδια αὐτὰ τὰ συναισθήματα στοὺς δύο μας ;
Ὁ ἄλλος: Λογικά, ναί.
Ἐγώ: Πῶς ἀλλιῶς δὲν εἶναι ἴδια ;
Ὁ ἄλλος: Δὲν ἔχει σημασία.
Ἐγώ: Κι ἔτσι ἔχουμε τὶς κατηγορίες τῶν συναισθημάτων, ἔ ;
Ὁ ἄλλος: Ναί.
Ἐγώ: Καὶ ποιὸς τὶς ἐφτιασε ;
Ὁ ἄλλος: Ἡ λογικὴ.
Ἐγώ: Καὶ τί ἔναι ἡ λογικὴ ; Τεχνίτης ;
Ὁ ἄλλος: Μιλᾷς ἀνόητα.
Ἐγώ: Ἐπὸ πότε ὑπάρχει ἡ λογικὴ ;

Ὁ ἄλλος : Δὲν εἶναι χρονική.

Ἐγώ : Λογικὰ ὅμως πρέπει κάποτε νὰρχισε.

Ὁ ἄλλος : Ἡ λογική ἄρχισε λογικά, δηλαδή δὲν ἔχει σημασία αὐτό.

Ἐγώ : Εἶναι λογικὸ νὰ σκεφτοῦμε πῶς τὸ δικό σου μῖσος εἶναι δική μου ἀγάπη ;

Ὁ ἄλλος : Εἶναι ἀνόητο, γιατί ὅπως κι ἂν τὸ πάρεις, θὰ καταλήξουμε σ' ἓνα ἀπ' τὰ δύο, θὰ μιλήσουμε γιὰ μῖσος ἢ γι' ἀγάπη καὶ λογικά θὰ παραδεχτοῦμε τὸ ἓνα.

Ἐγώ : Δηλαδή πῶς δὲν μπορεῖ νὰναι μῖσος γιὰ κείνο καὶ γιὰ κείνο τὸ λόγο ;

Ὁ ἄλλος : Πῶς θὰ τὸ ποῦμε μῖσος ἢ ἀγάπη, γιατί αὐτὴ ἢ ἐκείνη εἶναι ἡ τελευταία ἔννοιά τους, χωρίς ἔννοια πῶς νὰ ὑπάρξουν...

Ἐγώ : Καὶ τί σοῦ δίνει τὸ δικαίωμα ν' ἀλλάξεις αὐτὸ πὸν νιώθω καὶ τὸ βάζω στὴ γλῶσσα ;

Ὁ ἄλλος : Ἡ ἴδια ἢ γλῶσσα.

Ἐγώ : Ἄς ποῦμε, ἢ ἔκφραση.

Ὁ ἄλλος : Ναι.

Ἐγώ : Καὶ πῶς θ' ἀλλάξεις ἐσὺ τὴν κίνησή μου τὴν ἀπωθητικὴ πὸν ἔγινε, ἢ τὴν ψυχὴ μου ;

Ὁ ἄλλος : Θὰ τὴν κρίνω κι ἀλλάξε ἡδη.

Ἐγώ : Ἡ κρίση λοιπὸν.

Ὁ ἄλλος : Ἄλλιῶς δὲν ὑπάρχει ὅ,τι ἔγινε.

Ἐγώ : Ἄν λοιπὸν ἐγὼ πῶ, πῶς ἡ πέτρα εἶναι κάτι ἄλλο, δὲν ὑπάρχει ;

Ὁ ἄλλος : Δὲν ὑπάρχει τὸ ἄλλο.—Τί ἀνοησίες λὲς πάλι ;

Ἐγώ : Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ τὸ ἂν ὑπάρχει αὐτὸ πὸν λὲς πέτρα ἢ τὸ ἄλλο πὸν λέω ἐγώ. Πρόκειται γιὰ τὸ ἂν ὑπάρχει αὐτὸ πὸν βλέπουν τὰ μάτια μου.

Ὁ ἄλλος : Ὑπάρχει καὶ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ τὸ ποῦμε πέτρα, ἔτσι εἶναι.

Ἐγώ: Καὶ δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ ἀδιαφορήσω γιὰ τὴ διαφορὰ πέτρας καὶ δέντρου;

Ὁ ἄλλος: Ναι καὶ θὰ πᾶς στὴν ὑπαρξη.

Ἐγώ: Ὅχι· μόνο ν' ἀδιαφορήσω γιὰ τὴ διαφορὰ τοὺς καὶ νὰ πῶ, ἔτσι γιὰ νὰ πῶ κάτι, τὸ ἴδιο ὅμως θετικὸ μὲ τὸ δικό σου, μὲ μιὰ νευρικότητα ποὺ πάει νὰ ρεζιλέψει τὴ λογικὴ ποὺ μοῦ τὴ δίνει, πὼς ἄμμος καὶ δέντρο ἢ ἄνθρωπος εἶναι τὸ ἴδιο;

Ὁ ἄλλος: Ἀπλῶς ἀρνεῖσαι καὶ δείχνεις ἀρνητικὰ ἐκεῖνο ποὺ λέγεται καὶ θετικά.

Ἐγώ: Εἶσαι περίφημος, φίλε μου.

Ὁ ἄλλος: Ἀνοησίες.

Ἐγώ: Κι ἐγὼ ἀνόητος.

Ὁ ἄλλος: Παιγνιδιάρης μόνο, μάταια ὅμως, πιστέψέ με.

Ἐγώ: Ἄν πῶ λοιπὸν ἐξωφρενισμούς, παράξενα πράγματα, εἶναι ἓνα μάταιο παιγνίδι...

Ὁ ἄλλος: Ναι.

Ἐγώ: Καὶ πὼς μπορεῖς ἐσὺ νὰ μοῦ ἀμφισβητήσεις τὴν ὅποιαδήποτε ἔκφρασή του, ὅταν νιώθω ἓνα συναίσθημα;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ἔχει σημασία ἡ ἔκφρασή του. Μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ συναίσθημα.

Ἐγώ: Σοῦ εἶπα πὼς εἶσαι περίφημος, μὴν τὸ δείχνεις συνεχῶς.—Πές μου ὅμως, τὸ γενικό, τὸ ἀδιαφοροποίητο συναίσθημα ποὺ νιώθεις, ὅταν δὲν ὑπάρχει αἰτία νὰ τὸ πεις τέτιο ἢ τέτιο, πὼς τὸ λένε;

Ὁ ἄλλος: Ἀπλῶς συναίσθημα.

Ἐγώ: Μὰ πρέπει νᾶναι κάτι, ἀλλιῶς δὲν ὑπάρχει.

Ὁ ἄλλος: Ναι, ἔχεις δίκιο.

Ἐγώ: Βασικά ὅμως ἄλλοι τὸ λένε εὐτυχία κι ἄλλοι δυστυχία.—Τί εἶναι ἀπ' τὰ δύο;

Ὁ ἄλλος: Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία κι ἄς τὴ λένε ὅπως ὅθελουν.

Ἐγώ: Ποιά;

Ὁ ἄλλος: Αὐτὸ δὲ θὰ πεῖ τίποτα, σημασία ἔχει πὼς ἄλλιωδὲ γίνεται, παρὰ νὰ εἶναι μία.

Ἐγώ: Μία, ἔ;

Ὁ ἄλλος: Κάτι θάναι τέλος πάντων.

Ἐγώ: Κι αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι ἓνα;

Ὁ ἄλλος: Ἄδιάφορο.

Ἐγώ: Κι ἡ χαρὰ, ἡ λύπη, τι εἶναι ἓνα ἢ δύο ἢ τί;

Ὁ ἄλλος: Χαρὰ, λύπη, μῖσος.

Ἐγώ: Κι ὑπάγονται στὶς δυὸ γενικὲς κατηγορίες εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, λογικά, ὅλα τὰ συναισθήματα...

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Κι αὐτὰ τὰ δυὸ στὸ ἓνα. σ' ἐκεῖνο τὸ κάτι ποὺ ὑπάρχει γιὰ ὅλα πέρ' ἀπ' τὶς ἐρμηνεῖες μας...

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Καὶ πὼς τὸ λέν αὐτὸ;

Ὁ ἄλλος: Ἄδιάφορο.

Ἐγώ: Ναί, τὸ εἶπαμε.—Κι ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, γιατί δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ πῶ τὴ λύπη χαρὰ καὶ τὴ χαρὰ λύπη;

Ὁ ἄλλος: Περιττὸς κόπος.

Ἐγώ: Ὅχι, καθόλου.—Πές μου, μήπως κι ἡ χαρὰ εἶναι ἀδιάφορο;—Λογικὰ πρέπει κάθε συναισθημα νάχει τὸ γενικὸ χαρακτηρισμὸ τῆς ἀρχῆς.

Ὁ ἄλλος: Ναί, μὰ γιὰ νὰ ὑπάρξει χαρακτηρίζεται.

Ἐγώ: Καὶ τί ὑπάρχει, τὸ ἀδιάφορο ἢ ἡ χαρὰ;

Ὁ ἄλλος: Καὶ τὰ δυὸ.

Ἐγώ: Τότε γιατί χαρακτηρίζεται, ὅπως λές, ἡ χαρὰ γιὰ νὰ ὑπάρξει.—Θὰ θέλεις βέβαια νὰ πεῖς πὼς ἔτσι ὑπάρχει ὁ κόσμος, τὸ πρᾶγμα, ἡ αἰτία ποὺ μᾶς ἔδωσε τὴν ἔλξη, τὴν ἀπόθηση, τὸ χαμόγελο.

Ὁ ἄλλος: Ἀκριβῶς.

Ἐγώ: Κάπως ἄλλιωδὲ τὴν ἔλεγεσ τὴν ἀρχὴ τὴ λογικὴ...

Ἄλλος: Δὲ σημαίνει τίποτα αὐτό, τώρα τὴν εἶπα ἔτσι.

Ἐγώ: Καλά. Πές μου τώρα, ἂν δὲ νιώσουμε λύπη, χαρά, πάθος δὲν ὑπάρχει ὁ κόσμος;—Καὶ μήπως ναί, γιατί ὑπάρχουν συναισθήματα ἀχαρακτήριστα, τὸ ἀδιάφορο πὺ λέμε δηλαδή;

Ἄλλος: Γιά συνέχισε.

Ἐγώ: Μὰ σὲ ρωτάω, δὲ μπορῶ ἀλλιῶς νὰ μιλήσω. Δὲν τᾶπαμε;

Ἄλλος: Εἶσαι πονηρός. Σοῦ ἀπαντῶ λοιπόν: Ὁ κόσμος ὑπάρχει γιατί ἔτσι κι ἀλλιῶς κάτι νιώθουμε.

Ἐγώ: Ὑπάρχει ὅμως σὰ χαρά πὺ τὴν νιώθω ἐγὼ τώρα ἢ σὰ λύπη πὺ τὴ νιώθεις ἐσὺ τώρα;

Ἄλλος: Σὰν ἀδιάφορο.

Ἐγώ: Τότε ὅμως πῶς γενιοῦνται οἱ κατηγορίες τῶν συναισθημάτων;

Ἄλλος: Ἀπ' τὴν ἐλεύθερη διαθεσὴ σου, ἀπ' τὴν ἀπόφαση τῆς στιγμῆς.

Ἐγώ: Κι ἢ πιὸ βαθιὰ καὶ ἀξεπέραστη ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου κι ἢ πιὸ ἐξαλλή χαρά;

Ἄλλος: Αὐτὸ εἶναι ἡ ζωὴ μας.

Ἐγώ: Τὸ παιγνίδι.—Κι ἂν ἐγὼ πεθάνω, τί ὑπάρχει;

Ἄλλος: Ἐ;

Ἐγώ: Ξαίρω μιὰ κορφοῦλα μ' ἓνα δέντρο πὺ κάθουμαι ἀκουμπιστός στὸν κορμὸ τοῦ τὴ νύχτα καὶ κοιτῶ τ' ἄστρα.—Τὰ κοιτῶ, ἀφαιροῦμαι καὶ βγαίνουν ὠραῖες ἐκφράσεις γύρω ἀπ' τὴν ἀκίνητη ὑπαρξὴ μου καὶ δίνω ἓνα χαμόγελο στὰ χεῖλη μου γιὰ νὰ τὸ βλέπω.—Πές μου, θὰ πεθάνεις;

Ἄλλος: Ναί. Θὰ πεθάνω.

Ἐγώ: Καὶ τί θὰ γίνεῖ τ' ἀδιαφορὸ σου;

Ἄλλος: Θὰ μείνει σὲ σένα.

Ἐγώ: Ἐσὺ ὅμως τώρα ὑπάρχεις;

Ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Κι ἐγώ;

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Γιατί;

Ὁ ἄλλος: Εἶναι τελεσίδικο, ἀρχή.

Ἐγώ: Κι ὅταν πεθάνεις;

Ὁ ἄλλος: Μεταφυσικὲς ἀναγκαιότητες πιά.

Ἐγώ: Σὲ ποιὸν;

Ὁ ἄλλος: Σὲ σένα.

Ἐγώ: Γιὰ σένα;

Ὁ ἄλλος: Ναί, γιὰ μένα.

Ἐγώ: Δὲ σὲ ξαίρω.

Ὁ ἄλλος: Εἶμ' ἐσύ.

Ἐγώ: Καὶ μὲ ποιὸν μιλάω;

Ὁ ἄλλος: Μὲ μένα.

Ἐγώ: Μὴ σὲ χάσω, φίλε μου.

Ὁ ἄλλος: Κάποτε θὰ χαθοῦμε.

Ἐγώ: Πότε;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ξαίρω, κάποτε.

Ἐγώ: Δὲν ἔχει λοιπὸν καμιά σημασία τὸ πότε.

Ἡ μοναξιά σου κι ἡ δική μου εἶναι τὸ κοινὸ, ὅπως κι ἂν τὸ ποῦμε.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Κι ὅταν πεθάνω κι ἐγώ;

Ὁ ἄλλος: Σ' ἄλλον, τί σημαίνει;

Ἐγώ: Τὸ παραδέχεσαι;

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Τὸ παραδέχεσαι;

Ὁ ἄλλος: Ὅχι. Ὅχι.

Ἐγώ: Εἶναι λογικὸ αὐτό;

Ὁ ἄλλος: Πάει πιά ἡ λογική.

Ἐγώ: Καὶ τί μένει;

Ὁ ἄλλος: Ξαίρεις.

Ἐγώ: Ναί.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Κι αὐτὸ ποῦ λέμε ἔχει καμιὰ σχέσηη μὲ τὴ λογικὴ;

Ὁ ἄλλος: Ἀναγκαστικά.

Ἐγώ: Ποιά;

Ὁ ἄλλος: Τοῦ εἶδους πρὸς τὴν ἀρχή.

Ἐγώ: Ἄρα, ἀδιάφορη.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Κι ὅταν θελήσω νὰ ἐκφράσω αὐτὸ ποῦ εἶπαμε; Ἢ τὸ ἐκφράσω λογικά;

Ὁ ἄλλος: Ἢ ἀδικηθεῖ.

Ἐγώ: Κι ἂν, ὅ,τιδὴποτε ἄλλο;

Ὁ ἄλλος: Τὸ ἴδιο.

Ἐγώ: Κι ἂν πῶ τὴ χαρὰ λύπη;

Ὁ ἄλλος: Θᾶναι ἓνα παιχνίδι.

Ἐγώ: Θὰ μένει ὅμως καμιὰ ἀναγκαστικότητα.

Ὁ ἄλλος: Ἀλαφρὴ σὰν ἀναγκαστικότητα;

Ἐγώ: Ὁραῖα.—Καὶ τώρα πὲς μου, πῶς ἐκφράζεται ἐκεῖνο ποῦ εἶπαμε;

Ὁ ἄλλος: Δὲν ξαίρω.

Ἐγώ: Καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο;

Ὁ ἄλλος: Πὲς πῶς ἐκφράζεται.

Ἐγώ: Σκέφτομαι τοῦτο δῶ: Ὅταν νιώθεις τὸ συναίσθημα ποῦ λέμε, τὴ χαρὰ ἢ πόνον, εἶναι τόσο πηγαῖο, φαίνεται ἔτσι, ποῦ σωμαίνεις μπροστά του, ὄχι ἀπὸ θαυμασμό, ἀπὸ ξάφνιασμα, ἀλλὰ ἀπὸ ξαφνικὴ κι ὑπάρχουσα ἐπιβεβαίωση.—Ἐτσι;

Ὁ ἄλλος: Ναί. Ναί.

Ἐγώ: Λέω λοιπὸν πῶς αὐτὸ εἶναι ἡ ἐκφραση ἐκείνου.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Γιατί ὅμως ἐκφράζεσαι καὶ βγαίνει κίνηση τέτλια ἢ ἄλλη, ὁμιλία, συναίσθημα ποῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ; Ζαίρεις;

Ὁ ἄλλος: Ὁχι.

Ἐγώ: Κι ὅμως εἶναι λογικό.—Ναί, καλὰ, συχώρα

με.—Θέλω λοιπόν νά πῶ πῶς μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ συναίσθηση τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτά.

Ὁ ἄλλος: Βέβαια.

Ἐγώ: Καί γιὰ τὴν ἐξηγήση τοῦ χωρισμοῦ τους, τῆς ἐκφρασῆς τους, πρέπει νά ποῦμε τίποτα;

Ὁ ἄλλος: Ναί, γιὰ νά ξεμπερδεύουμε.

Ἐγώ: Ἄ, ὄχι. Δὲ δίνουμε λύση, τί σημαίνει λύση; Μόνο θέλουμε ν' ἀπαλλάξουμε αὐτὴ τὴν ὠραία σκέψη ἀπ' τὸ ντύμα της. Λοιπόν, μὲ τὸ χωρισμὸ γεμίζει ὁ νοῦς μας καὶ μὲ τὴν ἐκφρασὴ του ὁ κόσμος κι ἡ μοναξιά μας, πού εἶναι μιὰ λέξη, ἔ;

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Ἔτσι τὸ ἐξηγοῦμε, μὰ δὲν ἀλλάζουμε τίποτα.

Ὁ ἄλλος: Ναί. Γιὰ πές μου: Πῶς θὰ τὸ ἐκφράσεις αὐτό...

Ἐγώ: Σὲ παρακαλῶ, μὴν τὸ λές ἔτσι μυστικοπαρμένα· σ' ἀδικεῖ ἡ λέξη, τὸ ξαίρω, μὴν τοῦ δίνεις ὄνομα κανένα, γαίτι ναι περιττὸ νά τὸ ποῦμε, ἔτσι δὲν εἶναι;—Γιὰ τὴν ἐκφραση λέγαμε.—Θὰ σοῦ πῶ καὶ πές μου μήπως λέω πράγματα πού δὲν συμφωνοῦν μ' ὅσα εἶπαμε, θέλω νά πῶ, ἀκου καὶ πές μου ἂν εἶναι αὐτά κανονικά.

Ὁ ἄλλος: Ναί, ἀκούω.

Ἐγώ: Ἄ, δυὸ λόγια θάνα. Χάρηκα πού μούπες νά σοῦ πῶ, σὰ νά μὴν ξαίρεις ἐσύ.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Ναί, εἶναι παντοῦ γιὰ τὰ μάτια μας.—Εἶναι τὸ ἴδιο ἐκφρασὴ σου.—Κι ὄχι τάχα πῶς εἶναι ὁ κόσμος ἢ ὅ,τι κάνουμε ἐκφρασὴ του τελειωτικὴ, μοναδική.

Ὁ ἄλλος: Ἦ, ὄχι.

Ἐγώ: Θέλω νά πῶ, μπορεῖ κάθε τι νάναί τέτια ἐκφραση, μὰ δὲν κλείνεται.—Εἶναι παντοῦ καὶ μέσα μας καὶ δὲν τελιώνει πουθενά.—Θέλω νά πῶ, εἴμαστε ἤσυχτοι.

Ὁ ἄλλος: Ναί, εἴμαστε ἤσυχτοι.

Ἐγώ: Ὅμως τοῦχομε ἓνα καλὸ ὄνομα κι ἓνα θαυμάσιο τέλος γιὰ τὴν ψυχὴ μας.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Τὸν ἔρωτα, τὰ μάτια της, ἐκείνο πού σωπαίνομε τόσο ὁμορφα βλεποντάς το, χωρὶς ἄλλο πάναμας.—Κι ἀπὸ κεῖ δημιουργοῦμε ὅ,τι ὑπάρχει καὶ μαζί θερμαίνομε τὴ δημιουργία ἐκείνου ποῦναι πέρ' ἀπ' τὴν ψυχὴ μας κι ὅμως δικό μας.—Καὶ γράφουμε λόγια, τραγουδάμε, πλάθουμε μιμούμενοι τὸν κόσμον τῶν ματιῶν ἢ τῆς ψυχῆς, ἀγγίζουμε καὶ νιώθουμε, γεμίζοντας, τὸ χέρι, τὴν πέτρα.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Ὅμως, φίλε μου, λέω πολλὰ λόγια. Δὲ σοῦ φαίνεται πὼς πρέπει πιά νὰ σωπάσουμε; Μιλᾶμε τόση ὥρα. Καὶ τί κάναμε; Τίποτα.

Ὁ ἄλλος: Καλὴ ἔναι ἡ κουβέντα.

Ἐγώ: Ναί. Τὸ εἶπαμε.

Ὁ ἄλλος: Καὶ τώρα, τί θὰ κάνουμε;

Ἐγώ: Γιατί μὲ ρωτᾷς;

Ὁ ἄλλος: Νιώθω τὴ διάθεση νὰ σὲ ρωτήσω.

Ἐγώ: Ὅχι, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα.

Ὁ ἄλλος: Τὸ ξαίρω.

Ἐγώ: Μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε ὅτι καλὰ ἦτανε τὰ λόγια πού εἶπαμε γιὰ τ' ἄλλα πού θὰ ποῦμε ἢ θὰ γράψουμε.

Ὁ ἄλλος: Βέβαια.

Ἐγώ: Ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σκέφτομαι πὼς ἔχομε ἀνάγκη τὰ λόγια,

Ὁ ἄλλος: Γιατί;

Ἐγώ: Μὲ κουράζει, μοῦ δίνει βαρεμάρα.

Ὁ ἄλλος: Καλὸ εἶν' ὅμως νὰ λέγονται.

Ἐγώ: Γιατί;

Ὁ ἄλλος: Ἐ, μπορεῖ κάποιος νὰναι πολὺ μπλεγμένος μὲ κάτι καὶ νὰν τὰ ξεχνάει.

Ἐγώ: Μι' ἀφορμὴ λοιπὸν νὰ τοῦ μιλήσουμε γι' αὐτὸ ποὺ εἶναι μπλεγμένος, ἔ;

Ὁ ἄλλος: Γιατί ὄχι;

Ἐγώ: Ναί, φίλε μου. Ναί.—Βράδιασε ὁμως πιά.— Σὲ χαιρετάω καὶ πάω νὰ κοιμηθῶ.—Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μιλήσες μαζί μου.—Καὶ θυμήσου νὰ μὴν χάνεις τὸν καιρὸ σου μὲ περιττὰ πράγματα. Κι αὐτὸ, μόνο γιατί θ' ἀσχολεῖσαι πολὺ μὲ τὰ λόγια κι εἶναι κρίμα.—Γειά σου, λοιπὸν.

Ὁ ἄλλος: Γειά σου, φίλε. Σ' εὐχαριστῶ κι ἐγὼ γιὰ τὴν κουβέντα.—Κι ἂν θέλεις καμμιά φορὰ νὰ πῆς μὲ λόγια αὐτὸ ποὺ δὲν εἶπαμε, φώναξέ με ἢ γράψτα καὶ στείλτα μου.

Ἐγώ: Ναί, καλά. Γειά σου.

Τ Ε Λ Ο Σ

ἀπ'
τὴν
ὑπαρξην

στό Νίκο Μαθιόπουλο

Ἐγώ: Εὐτυχῶς πού σέ βρήκα, φίλε μου. Σκέφτομαι κάτι μπερδεμένα πράγματα καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια θὰ μοῦ-
κανε καλὸ μιὰ κουβέντα μαζί σου.

Ἄλλος: Γεῖά σου. Πολὺ ἀπότομα μοῦ τὰ λές, φίλε μου. Μοιάζεις σὰ νὰ βιάζεσαι νὰ μάθεις κάτι καὶ φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ σ' ἱκανοποιήσω. Γιατί ὅμως θέλεις νὰ μιλήσουμε;

Ἐγώ: ὦ, δὲ θέλω νὰ σ' ἀναγκάσω νὰ μιλήσεις μαζί μου. Ἄν σὲ κουράζει, πέστο μου νὰ φύγω καὶ νὰ σκεφτῶ μόνος μου αὐτὰ πού εἶναι στὸ νοῦ μου. Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο. Εἶμαι φαίνεται λίγο ἰδιότροπος καὶ σκέφτομαι ἀνοησίες. Γι' αὐτὸ ἴσως νά'ναι πιὸ καλὰ νὰ μὴ σκέφτομαι καθόλου.

Ἄλλος: Μά γιὰ πές μου, τί ἔχεις στὸ νοῦ σου;

Ἐγώ: Θέλεις πραγματικὰ νὰ μιλήσουμε;

Ἄλλος: Γιατί ὄχι;

Ἐγώ: Ναί, μὰ ξαίρεις, φοβᾶμαι μήπως φανεῖς πολὺ εὐγενικός καὶ μπλεχτεῖς μαζί μου σ' ἀνιαρὴ συζήτηση. Κι εἰλικρινὰ δὲν τὸ θέλω.

Ἄλλος: Δὲ μ' ἐμποδίζει τίποτα νὰ στὸ πῶ, ἂν βρῶ ἀνιαρὰ αὐτὰ πού θὰ μοῦ πεῖς. Λέγε λοιπόν.

Ἐγώ: Καλὰ. Θὰ προσπαθήσω ὅσο μπορῶ νὰ μὴ βα-

ρεθείς. Ἄν καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα βέβαια. Πάντως σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσεις.

Ὁ ἄλλος: Σὲ τί;

Ἐγώ: Νὰ μὴ γίνῃ βαρετὴ ἡ κουβέντα μας.

Ὁ ἄλλος: Σὺμφωνοί.

Ἐγώ: Κοίτα γύρω σου. Μπορεῖς νὰ μοῦ πεῖς τί βλέπεις;

Ὁ ἄλλος: Τὰ μάτια μου γεμίζουν ὅπως πάντα ἀπὸ ξεχωριστὰ ἀντικείμενα σὲ μιὰ συνεχῆ εἰκόνα.

Ἐγώ: Καί τί πιὸ καλὸ μπορεῖς νὰ πεῖς γι' αὐτά;

Ὁ ἄλλος: Πῶς ὑπάρχουν.

Ἐγώ: Τίποτα πιὸ πολὺ;

Ὁ ἄλλος: Ὅχι. Δὲ χρειάζεται τίποτ' ἄλλο.

Ἐγώ: Θαυμάσια.—Ὅμως γιὰ πῆς μου: ὑπάρχει τὸ καθένα χωριστὰ ἢ ὅλα μαζὶ σὲ μιὰ ταυτότητα κοινῆ;

Ὁ ἄλλος: Μά, αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμάσιο: ὑπάρχει καθένα χωριστὰ.

Ἐγώ: Καὶ μεθᾶς ἀπὸ εὐτυχία γι' αὐτό.

Ὁ ἄλλος: Τὸ εἶπες κι ἐσύ. Εἶναι θαυμάσιο πού κάθε τι ὑπάρχει καὶ βλέπεις συνεχῶς κάτι πού ὑπάρχει.

Ἐγώ: Νομίζω ὅμως πῶς τὸ θαυμάσιο εἶναι αὐτὸ πού τὴν ὅλα, δηλαδὴ ἡ ὑπαρξή.—Ἡ εἶναι τάχα ἀλλιῶς;

Ὁ ἄλλος: Ὅχι. Τὸ θαυμάσιο εἶναι πῶς ἡ ὑπαρξή εἶναι ξεχωριστὴ ἀτομικότητα σ' ὅλα.

Ἐγώ: Ὅλα, λοιπόν, εἶναι τὸ κοινὸ καὶ τὸ ξέχωρο ἢ ἡ ὑπαρξή τοῦ καθενός;

Ὁ ἄλλος: Τὸ κοινὸ εἶναι αὐτὸ πού νιώθεις ἐσὺ βλέποντας τὰ πράγματα.

Ἐγώ: Καὶ μὲ τὸ «ὅλα» τί ἐννοοῦμε;

Ὁ ἄλλος: Εἶναι ἔκφραση δική σου τοῦ στὴν τελευταία δυνατότητα διαπιστωμένου.

Ἐγώ: Θέλεις νὰ σοῦ πῶ πῶς ἂν δὲ γίνῃ καθόλου ἀνιαρὴ ἡ κουβέντα μας, αὐτὸ θὰ ὀφείλεται μονάχα σὲ

σένα ;—Πές μου λοιπόν: υπάρχουν όλα με τον ίδιο τρόπο ;

‘Ο άλλος: ‘Η ἐρώτησή σου δὲν πρέπει νάχει ἀξίωση ἀπάντησης, γιατί ἔναι φτιαγμένη.

‘Εγώ: Θέλω νά πῶ τί σχέση υπάρχει ἀνάμεσα στή δική μου ἐκφραση τῆς ὑπαρξης καί στήν ἴδια τήν ὑπαρξη.

‘Ο άλλος: Τήν καταλαβαίνει ὁ νοῦς καί τήν ἐκφράζει μὲ ἔννοιες, τὸ σπουδαῖο ὅμως εἶναι ἡ συναίσθηση τῆς ὀρώμενης ὑπαρξης.

‘Εγώ: ‘Εδῶ θέλω νά σέ ρωτήσω δυὸ πράγματα.—Πές μου πρῶτα: Ποιά εἶναι ἡ σχέση τῶν ἐννοιῶν καί τῆς συναίσθησης ;

‘Ο άλλος: ‘Ο χωρισμὸς ποὺ δίνουν οἱ ἐννοιες στὸν ἄνθρωπο, ὥστε νά ἔχει τὴ συναίσθηση.

‘Εγώ: Πές μου το πιὸ καθαρά.

‘Ο άλλος: ‘Η μόνωση κι ἡ ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου μὲς στὸν κόσμο.

‘Εγώ: Καλά φαίνεται πὼς θάπρεπε νά σοῦ κάνω μιὰ ἐρώτηση. Πές μου λοιπόν: Ποιά σχέση υπάρχει ἀνάμεσα στὸν ὀρώντα καί τὸ ὀρώμενο, ποὺ ἐνώνονται μὲ τὴ συναίσθηση τοῦ ἐνὸς γιὰ τὸ ἄλλο ;

‘Ο άλλος: Εἶναι ἡ σειρά σου νά τὸ πεῖς πιὸ καθαρά.

‘Εγώ: ‘Η ὑπαρξη τοῦ ὀρωμένου τί σχέση ἔχει μὲ μένα ;

‘Ο άλλος: Θέλεις ν’ ἀντικαταστήσουμε ἀπὸ τώρα τὸ ὀρώμενο ;

‘Εγώ: Ἄν θέλεις ἐσύ..,

‘Ο άλλος: Ὑπαρξη εἶναι ἡ συναίσθηση, αὐτὸ εἶναι ὄλο.

‘Εγώ: Καί τί σημαίνει αἰσθήσεις σέ σχέση μ’ αὐτό ;

‘Ο άλλος: ‘Εκδήλωση τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας μὲ τὴν κατασκευή χωρισμένης διαπίστωσης τῆς ὑπαρξης.

‘Εγώ: Μήπως πρέπει νά ποῦμε ὅτι εὐτυχία εἶναι ὁ χωρισμὸς ;

‘Ο ἄλλος: Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο. Ἄς μὴ λέμε πολλὰ λόγια.

Ἐγώ: Καλά. Σὲ παρακαλῶ ὅμως πὲς μου ἂν ὑπάρχει ἀξεπέραστη ἀναγκαιότητα στὸ χωρισμό.

‘Ο ἄλλος: Ὑπάρχει μόνο ἀνάγκη εὐτυχίας.

Ἐγώ: Μπορεῖς ὅμως νὰ σκεφτεῖς χωρὶς χωρισμούς;

‘Ο ἄλλος: Μὰ χωρισμὸς θὰ πεῖ ἀκριβῶς κατασκευὴ τοῦ νοῦ, βάσης εὐτυχίας.

Ἐγώ: Μοναδικῆς;

‘Ο ἄλλος: Εὐτυχισμένα ἀξεπέραστης.

Ἐγώ: Μήπως αὐτὸ θὰ πεῖ ὅτι ξεπερνιέται;

‘Ο ἄλλος: Ἔ ναι, φίλε μου. Ἀξεπέραστο θὰ πεῖ εὐτυχισμένο σκέτα.

Ἐγώ: Κι εὐτυχισμένο τί θὰ πεῖ;

‘Ο ἄλλος: Δημιούργημά μας, κατασκευὴ μας.

Ἐγώ: Τὴν εὐτυχία ὅμως τὴν προεκτείνουμε πιὸ πέρα...

‘Ο ἄλλος: Εἶναι ἀπλῶς ἓνα ὄνομα τοῦ «πιὸ πέρα».

Ἐγώ: Πὲς μου κι ἓνα ἄλλο ὄνομα.

‘Ο ἄλλος: Ψυχὴ, ἀγάπη, πέτρα.

Ἐγώ: Κι αὐτὸ τὸ «πιὸ πέρα» ἔχει κανένα γενικὸ ὄνομα;

‘Ο ἄλλος: Κάθε τι εἶναι γενικὸ ὄνομά του.

Ἐγώ: Ὑπάρχει λοιπὸν μόνο ἓνα κι ὑπάρχουν ὅλα.

‘Ο ἄλλος: Ὑπάρχει συναίσθηση.

Ἐγώ: Καὶ πιὸ πέρ’ ἀπ’ τὴ συναίσθηση;

‘Ο ἄλλος: Πιὸ πέρα, ἴσον μοναχικὴ αὐτάρκης γαλήνη.

Ἐγώ: Γιατί ὅμως γαλήνη;

‘Ο ἄλλος: Γαλήνη θὰ πεῖ θέση.

Ἐγώ: Θέση ἢ ἡ θέση;

‘Ο ἄλλος: Θέση.

Ἐγώ: Μιλᾶμε σὰ νὰ βιαζώμαστε ξαίροντας πὼς ὅ,τι νὰ ποῦμε θάναι πολὺ. Ὑπάρχει ὅμως πάντα μιὰ ἀνάγκη

κι ένα ζήτημα· αυτό δὲν εἶναι σύμφωνο μ' ὅσα λέμε;
'Ο ἄλλος: Ναι. Εἶπαμε γιὰ ὀνόματα ἐκτός ἀπ' τὴν εὐτυχία.

'Εγώ: Δὲν εἶπαμε ὁμῶς γιὰ τὴ χωριστὴ ὑπαρξη, δὲ χαρήκαμε καθόλου τὴν εὐτυχία τοῦ χωρισμοῦ.

'Ο ἄλλος: Ἔχεις δίκιο. Ἄς εἴμαστε χαμογελαστοὶ κι ἐλαφροί.

'Εγώ: Ἦ μοναχοὶ κι ἐλεύθεροί.

'Ο ἄλλος: Ἄς μιλήσουμε λοιπὸν.

'Εγώ: Νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι «σοβαρὴ» κουβέντα καὶ ὅα πρέπει μᾶλλον νὰ μιλήσουμε πιὸ ἀπλᾶ. Ἄν θέλουμε, ὅταν χωρίσουμε, γράφουμε ἓνα φιλοσοφικὸ βιβλίο μ' ἓνα χαμόγελο στὸ ἐξώφυλλο. Τί λές, περπατᾶμε λίγο;

Μοιάζουμε σὺν ἡθοποιοὶ πού παίζουν καθιστοί.

'Ο ἄλλος: Ἄρκεῖ πού τὸ νοιώθουμε αὐτὸ. Ὅμως δίκιο ἔχεις, ἄς περπατήσουμε λίγο. Πᾶμε σὲ κείνη τὴν ἀκρογιαλιά ἐκεῖ κάτω.

Γιατὶ χαμογελᾶς;

'Εγώ: Σκέφτομαι κάτι πού ἔκανα ἀρκετὲς φορές καθὼς γυρνοῦσα μόνος. Θυμᾶσαι τὸ χωριὸ πού ἔμενα κάποτε κι ἦρθες νὰ μὲ δεῖς δυὸ φορές;

Ἐκεῖ λοιπὸν, καθὼς ἦμουνα μόνος, σκεφτόμουν πιὸ πολὺ ἀπὸ ἄλλοτε. Αὐτὸ βέβαια δὲ σημαίνει τίποτα, μόνο πὼς κολουσα σὲ μερικὰ πράγματα καὶ ἡ ψυχὴ μου γινόταν κάπως πιὸ συμπαγῆς κι αἰτία ἦταν φυσικὰ ἢ καλογερίστικη μοναξιά μου μὲ τὴν ἔλειψη ψυχικῆς δροσεράδας.

Σκεφτόμουν λοιπὸν μερικὰ ἀπ' τὰ συνηθισμένα, ἐνωῶ σκεφτόμουν κι ἐνοιωθα συμπαγῆ τὴν ψυχὴ μου γιατί μονάχα σκεφτόμουν, θυμόμουν.

Συνέβη λοιπὸν πολλὲς φορές, περπατῶντας ὅπως περπατᾶμε τώρα, νὰ κοιτάω τὰ πόδια μου καὶ ν' ἀναρωτιέμαι γιατί περπατᾶω καὶ τί θὰ πεῖ πὼς περπατᾶω.

Ὁ ἄλλος: Καί γιατί χαμογελᾷς; Θὰ χαμογελοῦσες πολὺ τότε, ἴσως καὶ νὰ γελοῦσες μονάχος σου καμιά φορά τὰ βράδια κοιτώντας μπροστὰ τῆ μαυρίλα ἢ καὶ τῆ φεγγαράδα. Ἐνωθεὺς ὅμως σίγουρα φυσικά τῆ μό-
νωση. Ἦταν τόσο ἀπλό: ἦσαν μονάχος κι αὐτό, μὲ τὴν ταυτότητα τῆς συναίσθησης καὶ τῆς πραγματικότη-
τας τῆς μόνωσης, σοῦδινε τῆ συμπαγῆ ψυχὴ πού εἶπες.

Ἐγώ: Εἶναι ἀνάγκη τάχα νὰ τὸ ἐξηγήσεις; Βλέπεις ἄλλη μιὰ φορά πὼς ἐξηγώντας ἀφήνεις ἓνα ὑπόλειμα σκέτου ἀνικανοποίητου. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνικανοποίητο πού λέμε, ἢ ζήτηση ἐρμηνείας.

Ὁ ἄλλος: Ἄλλο ἓνα ὄνομα. Εἶναι ὁμορφο νὰ βλέ-
πεις κάτι νέο, μὲ τὴν εὐτυχία τοῦ χωρισμοῦ πού εἶπαμε.
Νά, φτάσαμε.

Ἐγώ: Ἄς κάτσουμε κοντὰ στὴ θάλασσα.

Ὁ ἄλλος: Ἐδῶ. Κοίτα πέρα κι ἄς πάσουμε λίγο.

Ἐγώ: Πές μου, ὅταν λέμε «νιώθω» τί θέλουμε νὰ
ποῦμε;

Ὁ ἄλλος: Δὲ μπορούσες νὰ πεῖς κάτι πιὸ καλό...

Ἄν ἔγραφα στίχους θάβαζα στὴ θέση τῆς ψυχῆς μου
αὐτὸ πού μᾶς δίνει ἢ θάλασσα.

Δὲ γράφω ὅμως· ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

Ἐννοεῖς βέβαια τὴ συναίσθηση πού λέγαμε πρὶν.

Ὅμως δὲ θέλεις νὰ σοῦ δώσω μιὰ λογικὴ ἀπάντηση,
ἀπλῶς ζητᾷς νὰ μιλήσω γιὰ σένα. Σ' εὐχαριστῶ καὶ στὸ
ἀνταποδίδω. Δὲ σοῦ ἀπαντῶ.

Ἐγώ: Εὐχαριστῶ.

Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε κάτι, ἔτσι δὲν εἶναι;

Ὁ ἄλλος; Ναί, μιὰ καὶ μιᾶμε.

«Νοιώθω» θὰ πεῖ «δὲν εἶμαι μόνος», «βλέπω τὸν
ἐαυτό μου».

Ἐγώ: Εἶναι δηλαδὴ κοντὰ μου κάτι.

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Καὶ πάντα εἶναι.

Ὁ ἄλλος: Naί, αὐτὸ μᾶς δίνει τὴν ταυτότητα μὲ τὸν ἑαυτὸ μας.

Ἐγώ: Εἶναι συναίσθηση κι αὐτό;

Ὁ ἄλλος: Εἶν' ἓνα ὄνομα ἄλλο αὐτοῦ ποῦ λέμε εὐ-
τυχία.

Ἐγώ: Πές μου ὁμως: Εἶπαμε γιὰ ὀνόματα τοῦ «πίο
πέρα» καὶ γιὰ ὀνόματα εὐτυχίας μέχρι τώρα. Δὲ σοῦ
φαίνεται πὼς ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ δυὸ λόγια παραπάνω;

Ὁ ἄλλος: Ὅπως κι ἂν τὸ πᾶρεις, ἔχουμε καὶ δὲν
ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ λόγια.

Ἐγώ: Σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με νὰ στηρίζομαι στὰ
λόγια σου. Δὲν ξαίρω νὰ μιλάω καὶ θέλω νὰ μοῦ κάνεις
τὴ χάρη νὰ μιᾶς ἐσὺ γιὰ μένα. Ἄλλωστε καὶ νὰ πά-
ψουμε τὸ ἴδιο κάνει, ὅπως εἶπες. Ἄς μιλήσουμε λοιπὸν,
ξεχνώντας τὴ σιωπή.

Ὁ ἄλλος: Κοίτα τοῦτο τὸ χαλίκι· πάρτο στὸ χέρι
σου. Γράφει πάνω του κανένα ὄνομα;

Ἐγώ: Ποῦ εἶναι τ' ὄνομά του;

Ὁ ἄλλος: Ἀνοησίες... Ὅπου κι ὅποιο νᾶναι δὲν ἔχει
σημασία· τὸ «ποῦ» μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ τ' «ὅποιο». Καὶ
μιλᾶνε βέβαια ἀπὸ μόνα τους.

Ἐγώ: Εἶμαστε περίφημα ἐδῶ, φίλε μου. Τὸ βράδυ
ἀργεῖ ἀκόμη, ὁ ἥλιος δὲν καίει πολὺ κι ἡ ἀρμύρα εἶναι
δροσερὸ ἀεράκι. Κι εἶμαστε καλὰ καθισμένοι στὸν ἀτέ-
λιωτο ἄμμο.

Ὁ ἄλλος: Καὶ νιώθοντας τὴν ἀπλῆ δυνατότητα νὰ
τὰ ἔχουμε ὅλα μέσα μας ἓνα ὁμοιο, ποῦ μπορούμε θαυ-
μάσια νὰ τὸ ταυτίσουμε μ' ὅ,τι βλέπουμε.

Ἐγώ: Naί, φίλε μου, γιατί ὄχι; Ξεκούραση.

Ὁ ἄλλος: Ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἐγώ: Ἐγκατάλειψη;

Ὁ ἄλλος: Πές το λοιπὸν ἄχρονο, χωρὶς τόπο κι
ἀτομικότητα. Σ' ἀρέσει ἔτσι;

Ἐγώ: Καθόλου, βέβαια. Ἄν εἶναι νὰ λέμε τέτια λόγια, καλύτερα νὰ ποῦμε ἐγκατάλειψη.

Ὁ ἄλλος: Καλά, σὲ πειράζω. Ἀφοῦ ὅμως ἀγαπᾷς τὰ λόγια σου κάνω τὴ χάρη, τὴ σωστὴ βέβαια μὰ ὅπως κι ἂν τὸ πάρεις ἐγκατάλειψη ἑαυτοῦ, νὰ σὲ κοιτάξω στὰ μάτια.

Ἐγώ: Εἶναι ὁμορφα τὰ μάτια σου καὶ τὸ δέχομαι.

Ὁ ἄλλος: Δὲν εἶναι καλύτερα νὰ μὴ γελάμε ;

Κάνε μου μιὰ ἐρώτηση σὲ παρακαλῶ.

Ἐγώ: Μιλᾷμε γιὰ τὴν ὑπαρξη καὶ τοὺς χωρισμούς της. Πές μου λοιπόν: ὑπάρχει συγκίνηση, ἀνάμνηση κ.τ.λ.;

Ὁ ἄλλος: Γιατί δὲ μοῦ τὸ λὲς κατευθεῖαν ; Δὲν εἶπαμε νὰ μιλήσουμε ἀπλᾶ ;

Συγκίνηση, ἀνάμνηση, πόθος...

Τι ἄλλο ἀπὸ χωρισμός, ἀποφυγὴ μοναξιῶς...

Ἐγώ: Λιγώτερο συναισθηματικός, παρακαλῶ.

Ὁ ἄλλος: Μὴ γελάς, εἶναι ἀνόητο.

Χωρισμός, θὰ πεῖ ἀνάγκη κι ἀνάγκη, καθαρὴ ἐλευθερία.

Ἐγώ: Μὲ βάση, τί ;

Ὁ ἄλλος: Τὴ δικαιολογία τοῦ μυαλοῦ.

Ἐγώ: Λογικὴ δικαιολογία ;

Ὁ ἄλλος: Μὰ λογικὴ, θὰ πεῖ ὄραση ἀπὸ δῶ πού κάθομαι, κοίταγμα σὲ σένα.

Ἐγώ: Σὲ μένα ;

Ὁ ἄλλος: Στὰ μάτια σου πού βλέπουν γύρω κι ἔτσι μὲ κοιτᾶνε.

Ἐγώ: Μήπως δὲν τῶρες καλά ;

Ὁ ἄλλος: Εἶν' ἀνάμεσά μας κάτι καὶ τὸ βλέπουμε, πρέπει νὰ σὲ κοιτάξω γιὰ νὰ τὸ πῶ, πρέπει νὰ ὑπάρχεις ἔτσι ὥστε νὰ σὲ κοιτάζω.

Ἐγώ: Φίλε μου, μὴ βασανίζεσαι, ἡσύχασε: σὲ παρακαλῶ.

‘Ο ἄλλος: ‘Ο χωρισμὸς εἶναι μέσα μου, αὐτὸ ἔχω καὶ κοιτάω στὸ κενό, τὴν ἀγωνία.

‘Εγώ: Τὴν εὐτυχισμένη ἀγωνία. Πές μου λοιπὸν ὑπάρχει ἡ ἀγωνία;

‘Ο ἄλλος: Μὰ γιατί νὰ συζητᾶμε, γιατί νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ συζητᾶμε, ἀφοῦ τίποτα δὲ μᾶς βιάζει...

‘Εγώ: Κάτσαμε νὰ μιλήσουμε. Σημασία ἔχει αὐτὸ πὺ μᾶς ἔκανε νὰ τὸ θέλουμε, ναι. Ἴσως πὺς κάτι δὲν πάει καλά, ἴσως πὺς ὅλα εἶναι περίφημα καὶ θέλουμε νὰ τὸ ποῦμε, νὰ τὸ ποῦμε.

Ἴσως γιὰ τίποτ’ ἀπ’ τὰ δύο, ἴσως κάτι ἄλλο.

Τί λές;

‘Ο ἄλλος: Ναι, θέλω νὰ μιλήσουμε. Κοίταξε πέρα, φέρε τὰ μάτια σου σὲ μένα κι ἄς ποῦμε κάτι.

‘Εγώ: Νομίζεις πὺς χρειάζεται πάθος, συνεπαρμὸς;

‘Ο ἄλλος: Ἡ ἀγάπη, ἔ; Σ’ ἀγαπᾶω καὶ μ’ ἀγαπᾶς, ὁμως κι αὐτὸ τί θὰ πεῖ;

‘Εγώ: Μὴ μιᾶς γι’ ἀγάπη, εἶναι ἀνόητο. Μὴ θέλεις νὰ ἡσυχάσης ἀπ’ τὸ γυμνὸ ἐρωτηματικὸ. Ρωτᾶμε, γιατί βλέπουμε τὴ θάλασσα, γιατί νιώθουμε τὴ δροσιά της. Ὅμως ἄς ἀρχίσουμε ἀπ’ τ’ ὅτι βλέπομαστε, ἄλλη ἀρχὴ δὲν ἔχει.

Μιλήσαμε γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ χωρισμοῦ· κι αὐτοὶ πὺ γυρνᾶνε γύρω μας εἶναι ἡσυχοὶ, γιατί εἶναι συμπληρωμένο τὸ κενὸ πὺ μᾶς χωρίζει, δὲν ὑπάρχει περίπτωση νὰ τοὺς συναντήσουμε.

‘Ο ἄλλος: Ὅμως μπορῶ ν’ ἀρπάξω ἓναν ἀπ’ τὸ γιὰ καὶ νὰ τοῦ φωνάξω στὸ πρόσωπο.

‘Εγώ: Καὶ θὰ βρεῖ τὴ ρίζα τῆς κραυγῆς σου στὸ κενὸ πὺ τὴν γαληνεύει, στὸ κενὸ του, μὲ τὴν ἀγωνία ἡ τὴν εὐτυχία καὶ τ’ ἄλλα ὀνόματα πὺ εἶπαμε.

‘Ο ἄλλος: Πές μου, ὑπάρχει τίποτε πιὸ καλὸ ἀπὸ τοὺς δύο μάτια πὺ βλέπουν;

‘Εγώ: Χωρὶς νὰ σοῦ πῶ ἂν εἶναι καλὸ, σοῦ λέω γιὰ

δυὸ μάτια κλειστὰ καὶ δυὸ χέρια στὸ σκοτάδι, πὺ εὐ-
χονται νᾶναι πηχτὸ γιὰ νὰ τὸ κόψουν καὶ μετά...

Ἄλλος: Πιάσε ἄμμο στή χουφτες σου, σφίξεις
καὶ σώπα. Σώπα. Πέρ' ἀπ' τὸ σκοτάδι εἶναι ἡ ἔλειψη
τοῦ νοῦ.

Ἐγώ: Κι ἡ παρουσία μου.

Ἄλλος: Ἡ ὑπαρξή σου;

Ἐγώ: Πές μου, ὑπάρχει τίποτε πιὸ πέρ' ἀπ' τὴ χαρὰ
τοῦ παιδιοῦ;

Ἄλλος: Ὑπάρχει τίποτα πιὸ πέρ' ἀπ' τὴν πέτρα;

Ἐγώ: Ναί, εἴμ' εὐτυχισμένος.

Ἄλλος: Κι ἀπ' τὴν ἀγάπη πιὸ πέρα, τι εἶναι;

Ἐγώ: Πάψε, εἶσαι ἀνόητος.

Ναί, γι' αὐτὸ χρειάζεται ἡ κουβέντα μας. Φαίνεται
πὺς ἔχει κάποιον μυστικὸ νὰ πεῖ.

Ἄλλος: Μὴν εἶσαι κακός.

Ἐγώ: Τί;

Μὴ γελάς, ἔχεις μιὰ πίστη καὶ δὲν ἔχω καμιὰ. Αὐτὸ
ἔχουμε νὰ κουβεντιάσουμε.

Ἄλλος: Κάτι πρέπει νάχω, τι πειράζει νὰ τὸχω;

Ἐγώ: Ἐκεῖνο πὺ σε κάνει νὰ λές «τι πειράζει».

Ἄλλος: Ναί, τὸ ξαίρω.

Ἐντάξει.

Ἐλα, βραδιάζει. Εἶν' ὁμορφα, ἔτσι; Ἄς φύγουμε ὅ-
μως, γιατί θὰ πάψουμε εὐτυχισμένοι.

Ἐγώ: Πᾶμε, ὅμως μὴ γελάς. Ἄρκετὰ γέλασες. Κι
ἂν συνεχίσεις ἔτσι, θὰ πάψουμε, γιατί θάχεις μόνο τὴ
σιωπή σου καὶ δὲ θὰ σοῦ παίρνω κουβέντα.

Ἄλλος: Πᾶμε. Ἄς μιλήσουμε ἡσυχᾶ, γαλήνια.

Ἐγώ: Ναί, εἶν' ὁμορφα, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ
δείχνεις. Τὸ ξαίρωμε κι οἱ δυὸ.

Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τι σε κάνει νὰ γίνεσαι ἀνό-
ητος.

‘Ο ἄλλος: Σύμφωναι φτάνουν οί ἀνοησίες. Ἄς καθήσουμε δῶ, ἀκουμπώντας στο βραχάκι.

Ἐγώ: Ναί, καλὰ εἶν’ ἐδῶ.

‘Ο ἄλλος: Καί τώρα ἄς συνεχίσουμε.

Ἐγώ: Γιά νά συνεχίσουμε ὅμως, πρέπει νά βροῦμε κάτι νά ποῦμε.

‘Ο ἄλλος: Θά κάνουμε λοιπὸν ἐρωτήσεις. Κι ὅταν τελειώσουν, θά τὸ ποῦμε.

Ῥῶτα πρῶτος ἐσύ.

Ἐγώ: Τί σχέση ἔχει ἡ ὑπαρξη μὲ τὴ ζωή;

‘Ο ἄλλος: Εἶναι τὸ ἴδιο ἀπὸ δυὸ διαφορετικὲς θέσεις.

Ἐγώ: Κι αὐτὲς οἱ δυὸ θέσεις μ’ ἐμᾶς;

‘Ο ἄλλος: Εἶναι ἡ μοναξιά μὲ τὴν ἔκφρασή της.

Ἐγώ: Ἄρα δὲν εἶναι θέσεις, ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι...

‘Ο ἄλλος: Τί ἔννοεῖς;

Ἐγώ: Πῶς δὲν περσεύει τίποτα ἀπ’ αὐτὲς τὶς δυὸ θέσεις.

‘Ο ἄλλος: Μὰ πέρ’ ἀπ’ τὴ μοναξιά εἶμαστε ἐμεῖς...

Ἐγώ: Εἶμαστε λοιπὸν πέρ’ ἀπ’ τὴν ἀγωνία μας καὶ τὸ χῶρο της.

‘Ο ἄλλος: Μιλᾶμε γιὰ ὑπαρξη κι ὄχι γιὰ οὐσία.

Ἐγώ: Δίκιο ἔχεις, ὅμως τὶ διαφορὰ ἔχουν τὰ δυὸ τους;

‘Ο ἄλλος: Τὸ ὑλικό.

Ἐγώ: Κι αὐτὸ ποῦ ἀνήκει;

‘Ο ἄλλος: Ὑπαρξη εἶναι ἔκφραση τῆς οὐσίας ποῦ γίνεται δυνατὴ μὲ τὸ ὑλικό, ἀπὸ χῶμα ὡς ἀέρα.

Ἐγώ: Κι οἱ ἔννοιες;

‘Ο ἄλλος: Εἶναι ἡ τελευταία δυνατὴ περιγραφή τοῦ ὑλικοῦ κι ἔνωση τῶν δυὸ.

Ἐγώ: Μὲ τί;

‘Ο ἄλλος: Μὲ τὸ νοῦ.

Ἐγώ: Κι ὁ νοῦς ὑπάρχει ἢ εἶναι;

Ἄλλος: Ἐχει δίκιο· οὐσία εἶναι τὸ περιεχόμενο
ὄλων.

Ἐγώ: Καὶ τὸ περίγραμμα ἀπὸ ποῦ βγαίνει;

Ἄλλος: Ἀπ' τὰ μάτια ποῦ βλέπουν τὴν οὐσία.

Ἐγώ: Γυρίζουμε λοιπὸν ὄλο σ' ἐμᾶς.

Πές μου, ἐμεῖς εἴμαστε πρὶν ἢ ἡ ὑπαρξη;

Ἄλλος: Ἐμεῖς.

Ἐγώ: Ἡ ὑπαρξη ἢ ἡ οὐσία,

Ἄλλος: Τί μὲ ρωτᾷς; Ἡ ὑπαρξη εἶναι τελεσίδικη,
γι' αὐτὸ εὐτυχισμένη καὶ οὐσία θὰ πεῖ αὐτὸ ποῦπαμε, τὸ
ξεπέρασμα.

Ἐγώ: Εὐτυχισμένο;

Ἄλλος: Στὴν ὑπαρξη ἢ εὐτυχία ἐκφράζεται, στὴν
οὐσία εἶναι κατάσταση.

Ἐγώ: Ἐμεῖς εἴμαστε πρὶν ἢ ἡ οὐσία;

Ἄλλος: Τί σημασία ἔχει τὸ πρὶν;

Εἶναι ἄλλη μιὰ ἀπόπειρα εὐτυχίας.

Ἐγώ: Γιὰ ποιὸ μιλάμε, ποιὸ μᾶς ἀπασχολεῖ, πές μου;

Ἄλλος: Ἐμεῖς.

Ἐγώ: Κι εἴμαστε πέρ' ἀπ' ὅλα.

Ἄλλος: Ναί. Πῶς ἀλλιῶς;

Ἐγώ: Ἐχει ἐνδιαφέρον νὰ ζητήσουμε σχέση τῆς
ὑλης μ' ἐμᾶς;

Ἄλλος: Εἶναι τὸ ἴδιο.

Ἐγώ: Τὸ ἴδιο;

Ἄλλος: Βρισκόμαστε σὲ μιὰ βάση ποῦ τὸ ἴδιο ἢ
ὄχι εἶναι ἀπλῶς ὄψεις.

Ἐγώ: Εἴμαστε λοιπὸν ὕλη.

Ἄλλος: Ναὶ καὶ τὴ βλέπουμε.

Ἐγώ: Πνεῦμα καὶ τὸ βλέπουμε.

Ἄλλος: Ναί.

Ἐγώ: Καὶ τὰ δύο, ποιὰ σχέση ἔχουν;

Ἄλλος: Χωρισμὸς εὐτυχισμένους.

Ἐγώ: Γιατί ἔναι εὐτυχισμένος ὁ χωρισμὸς;

‘Ο ἄλλος: Γιατί ἀφήνει κενό.

‘Εγώ: Τὸ κενὸ εἶναι ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυνατότητά του;

‘Ο ἄλλος: Βέβαια, εὐτυχία εἶναι ἡ σχέση μας με τὸν κόσμο.

‘Εγώ: Ποῦ τὸν κάνει ὅ,τι θέλει.

‘Ο ἄλλος: Ναί.

‘Εγώ: Ἄς ἀφήσουμε λοιπὸν τὸν κόσμο κι ἄς μείνουμε στὴν ἄκρη ἐμεῖς.

Τώρα τι θὰ πεις;

‘Ο ἄλλος: Τίποτα.

‘Εγώ: Τίποτα δὲ θὰ πεις ἢ δὲ θᾶναι τίποτα;

‘Ο ἄλλος: Τίποτα.

‘Εγώ: Τὸ τίποτα με τὴ ματαιότητα, τί σχέση ἔχουν;

‘Ο ἄλλος: Τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ πράγματος μέσα του.

‘Εγώ: Ἡ ματαιότητα με τὴν οὐσία;

‘Ο ἄλλος: Τῆς ζωῆς ποῦ κοιτάει ἀπ’ ἔξω.

‘Εγώ: Τῆς ζωῆς ποῦ φτάνει στ’ ἄκρα της;

‘Ο ἄλλος: Ναί.

‘Εγώ: Καὶ τί σχέση ἔχει ἡ ματαιότητα με τὴν ὑπαρξή;

‘Ο ἄλλος: Εἶναι ἡ εὐτυχισμένη ταυτότητα σὰ μάτια μας.

‘Εγώ: Ἄπ’ τὴ βάση μας...

‘Ο ἄλλος: Ναί, ματαιότητα εἶναι τὸ στρογγύλεμα τοῦ ἐγὼ ποῦ ταυτίζεται με τὴν πραγματικότητα.

Μὴ με ρωτήσεις γιὰ τὸ ἐγὼ καὶ τὴν πραγματικότητα...

‘Εγώ: Θὰ σε ρωτήσω.

‘Ο ἄλλος: Δὲ μπορεῖς νὰ μὴν ἔχεις κάτι.

‘Εγώ: Νὰ μὴν τῷχεις.

Μὲ συγχωρεῖς, παθιαστήκαμε.

Ξαίρεις νὰ μοῦ πεις γιατί;

‘Ο ἄλλος: Τὸ ξαίρεις, βγαίνει ἀπ’ ὅσα εἶπαμε.

‘Εγώ: Ἦταν ἀνάγκη νὰ τὰ ποῦμε;

‘Ο ἄλλος: Τὸ κάτι ἢ ὄχι εἶναι ζήτημα κουβέντας.

Ἐγώ: Ρώτα με ἐσὺ τώρα. Ἄς ποῦμε πὼς ἐγὼ τέλιωσα.

Ὁ ἄλλος: Βράδιασε γιὰ καλὰ πιά. Εἶμαστε ὁμορφα ἐδῶ καὶ τ' ἄστρα φωτᾶνε. Ἄστρα κι ἄμμος· ἡ ἀπλότητα ποὺ λέγαμε.

Λοιπὸν θὰ σέ ρωτήσω κι ἐγὼ μερικὲς σχέσεις.

Ἐγώ: Μοῦ τὸ ἀνταποδίδεις, ἔτσι;

Ὅπως καὶ νᾶχει, ρώτα ὅ,τι θέλεις.

Στὸ χέρι σου εἶναι.

Ὁ ἄλλος: Τί σχέση ἔχει ὁ ἄμμος μὲ σένα;

Ἐγώ: Ἄκουσε· νὰ μὴ μοῦ ξαναφέρνεις τὰ ἴδια· εἶπαμε τόσα, φτάνουν.

Ὁ ἄλλος: Καλὰ.

Πές μου, ὁ θάνατος εἶναι ἀντίθετος ἀπ' τὴν οὐσία, ἀπ' τὴν ὑπαρξὴ ἢ ἀπ' τὴ ζωή;

Ἐγώ: Ἀπὸ κανένα.

Ὁ ἄλλος: Ἐχει σχέση μὲ ποιό, τότε;

Ἐγώ: Μὲ κανένα.

Ὁ ἄλλος: Τί εἶναι θάνατος;

Ἐγώ: Ἐλευθερία μπροστὰ στὸν ἑαυτό μας.

Ὁ ἄλλος: Καὶ τί ἔναι ἔλευθερία;

Ἐγώ: Ἐπιστροφὴ εἰς ἑαυτόν.

Ὁ ἄλλος: Φοβᾶσαι ὅταν σκέπτεσαι τὸ θάνατο, πὼς θὰ μπεῖς μέσα στὴ γῆ καὶ θὰ γίνεις τροφή σὲ ὄντα ποὺ δὲν τὰ ξαίρεις;

Ἐγώ: Ναι, θὰ μπῶ στὸ χῶμα, θὰ γίνω χῶμα κι ὁ χωρισμὸς ποῦχω τώρα μαζί του εἶναι ὁ φόβος.

Ὁ ἄλλος: Ὁ χωρισμὸς;

Ἐγώ: Γιατί παίζουμε θεατρο;

Ὁ ἄλλος: Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε;

Ἐγώ: Νὰ χαλάσουμε τὰ ὠραῖα σκηνικὰ καὶ τὰ γεωμετρικὰ σχήματα καὶ νὰ μὴ σκεφτοῦμε ἀντίθετα τὸ χάος, τὴν ἀταξία.

ἽΟ ἄλλος: Μά βλέπεις πώς σ' ἀπασχολοῦν, γιατί τὰ πολεμᾶς;

ἽΕγώ: Κοιτάω τὸν οὐρανό, τὸν κόσμο καὶ μὲ πιάνει μανία καταστροφῆς, ὄχι γιὰ τὸ «ἀνικανοποίητο», ἀλλὰ μιὰ ἡρεμῆ μανία ἢ ἀγάπη ἂν θὲς ἢ ὑπερβολικὸς ἐγωισμός, ὅπως θέλεις πὲς το.

ἽΕχεις νὰ ρωτήσεις ἄλλο;

ἽΟ ἄλλος: Ναί.

ἽΑν ὑπάρχει ἀρχὴ ἢ ὄχι, ἂν χάνεται τίποτα ἢ ὄχι, τί εἶναι «ἐγώ», τί...

ἽΕντάξει, ἀρκετὲς κουβέντες εἶπαμε. Συμφωνήσαμε ὅμως πώς, ὅταν τελιώσουν οἱ ἐρωτήσεις, θὰ ποῦμε ἐκεῖνο πὸ ἐχομε νὰ ποῦμε.

ἽΕγώ: Πᾶμε νὰ φύγομε ἀπὸ δῶ.

ἽΟ ἄλλος: Καὶ πὸ νὰ πᾶμε;

ἽΕγώ: Προχώρα καὶ θὰ ξεχάσουμε πὸ εἶμαστε. Μὴν ξεχνᾶς πὸς ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα νὰ πῶ.

ἽΟ ἄλλος: Κι ἐσύ, μὴν ξεχνᾶς πὸς εἶχες κάτι στὸ νοῦ σου.

ἽΕγώ: Γιατί κοροϊδεύεις;

ἽΟ ἄλλος: Κι ἐσύ τί τὴν ἠθελες τὴν κουβέντα;

ἽΕγώ: ἽΑλήθια, γιατί;

ἽΟ ἄλλος: ἽΑς εἶναι.

ἽΖαίρω πὸς ἠχῶ στ' αὐτιά σου ἢ φαίνομαι στὰ μάτια σου κι αὐτὸ σὲ κάνει νὰ ρωτᾶς.

ἽὍμως αὐτὸ πὸς σὲ κάνει νὰ ρωτᾶς γιατί κουβεντιά-ζουμε, τόπες κι ὁ ἴδιος, τόχομε κοινό.

ἽΓαλήνεψε.

ἽΠὲς μου: συχαίνεσαι τὸ σχέδιο, τὸ σαφές, τὸ ὀλοκληρωμένο, τὸ καθορισμένο, θέλω νὰ πῶ τ' ἀγαπᾶς κι αὐτὸ θὰ πεί πὸς πᾶς πιὸ πέρα, ἔτσι;

ἽΓιατί πᾶς συνέχεια πιὸ πέρα;

ἽΕγώ: Μά τί ρωτᾶς;

ἽΟ ἄλλος: Μὴν εἶσαι ἀνόητος, στὸ βάθος θέλεις

νάμαι σπουδαῖος καὶ τὸ ἴδιο ζητᾷς κι ἀπ' τὸν ἑαυτό σου, ἄς τὸ κοροϊδεύεις τὴν ἴδια στιγμή.

Ἐγώ: Φτιάσε μου λοιπὸν μερικὰ προτερήματα ἢ ἐλατώματα καὶ ὦπ, ἔτοιμος ὁ χαρακτήρας.

Ὁ ἄλλος: Χαρακτήρας, ἀνοησίες.

Συμφωνῶ μαζί σου, θέλω νὰ πῶ τέρμα τὸ καθιστὸ θέατρο.

Εἶμαστε ὄρθιοι τώρα.

Μὴ μὲ κοιτᾷς ἔτσι...

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σ' ἀπασχολήσει ὁ,τιδήποτε ἀφοῦ νὰ διδάξεις δὲ θέλεις, πιθανότητα ἐνδιαφέροντος δὲν ὑπάρχει. Γιατὶ παθιάζεις καὶ δυσπιστεῖς;

Καὶ θέλεις συνέχεια νὰ ρωτᾷς. Ὅμως τὸ ἴδιο κάνεις. Θέλεις νὰ ξεχάσεις ἐκεῖνο ποῦ δὲν ξεχνιέται, γιατί δὲν εἶναι ζήτημα μνήμης καὶ νὰ πιστέψεις στὸν ἄλλο, ἐνῶ μέσα σου κοροϊδεύεις.

Καταλαβαίνει πῶς μιλάω γιὰ ἐκεῖνο τὸ «ἐμεῖς». τώρα, ἐκεῖνο ποῦ τὸ βάλαμε πέρ' ἀπ' ὅλα.

Ἐγώ: Ναι.

Ὁ ἄλλος: Ζητᾷς νὰ βρεῖς ἐπιχειρήματα γιὰ ν' ἀποδείξεις τὸ ἀντίθετο ἀπὸ κείνα ποῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατο νὰ εἶναι ἀλλιῶς, τὰ βρίσκεις, μὰ δὲ σοῦ δίνουν τίποτα: ἔχεις κιόλας σκεφτεῖ πῶς γιὰ σένα αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, τὰ παίρνεις γιὰ δρόμο νὰ πεῖς στοὺς ἄλλους αὐτὰ ποῦ θέλεις, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅμως νιώθεις πῶς εἶναι περιττό. Καὶ προσπαθεῖς νὰ τοὺς βγάλεις τὴν ψευτιά ἀπὸ πάνω νὰ δοῦν ἐκεῖνο ποῦ τῷχουν κι οἱ ἴδιοι. Πάσχεις ἀπ' τὴν ἀδυναμία καθ' ἑαυτὴ τῆς ἔκφρασης νὰ δείξει ἐκεῖνο ποῦ ζητᾷς καὶ ξαφνικὰ ἠσυχάζεις καὶ ὅ,τι κάνεις τὸ νιώθεις σὰ δημιούργημα ἐκείνου ποῦχεις μέσα σου.

Ἐγώ: Κι ἐσύ τώρα τί κάνεις;

Ὁ ἄλλος: Μιλᾶμε.

Ἐγώ: Σὰν πολὺ καθαρὰ δὲν τὰ λές;

ἽΟ ἄλλος : Δὲ σ' ἄρῆσει ἡ καθαρὴτητα, καμιά φορά ;
ἽΕγώ : Ξαίρεις πὼς εἶναι ἀνόητο αὐτὸ πὸν λῆς, γιατί καθαρὴτητα καὶ ἀσάφεια πᾶνε περίπατο ἀπ' τῆ στιγμῆ πὸν γίνονται ἔννοιες.

Τίποτα δὲν ὑπάγεται σὲ τίποτα καὶ μὴν τὰ χαρακτηρίζεις γιατί θὰ μπλεχτοῦμε σὲ ματαιότητα λόγων.

ἽΟ ἄλλος : Ναί, συχῶρεσέ με, ἀνοηταίνω.

ἽΕγώ : Δὲν ἔχει σημασία, ἔχουμε τίποτ' ἄλλο νὰ ποῦμε ;

ἽΟ ἄλλος : ἽΑν θέλεις, δοκίμασε νὰ φτιάσεις κάτι πὸν νὰ εἶναι ξεκαθαρισμένο, ὄχι ὅμως σύστημα καὶ χωρὶς ἐρωτήσεις.

Νὰ πῆς θετικά κάτι κι ὄχι νὰ μ' ἄρχισεις πάλι, πὼς δὲν ξαίρεις τίποτα ἐσὺ καὶ τὰ λοιπά.

Μπορεῖ νὰ σὲ ἱκανοποιήσει ἡ ἔστω νὰ σ' ἡσυχάσει ἡ εἰρωνεία ;

Δὲν πρόκειται γιὰ τρόπο καὶ τεχνικὴ κουβέντας.

ἽΕγώ : ἽΟχι.

ἽΟ ἄλλος : Δὲ θέλω νὰ σοῦ ἀποδώσω κακὴ πρόθεση. Μὴν τὸ σκέφτεσαι.

ἽΕγώ : ἽΑκου.

Νιώθω πάντα κάτι καθαρὸ πὸν δὲ μπορεῖ τίποτα νὰ τὸ πειράξει. Καὶ σὲ σχέση με τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο, μένω πίσω ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου καὶ χαρακτηρίζω τοὺς χωρισμούς, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ. Δὲ μπορῶ ὅμως νὰ μὴν ἀφήσω ἕνα ὑπόλοιπο. Κοιτάω ἕνα ζῶο, πὸν με κοιτάζει κι αὐτὸ ἡ μιὰ μύγα ἄς ποῦμε, σκέφτομαι νὰ ποῦμε πὼς κάθεται ὠρες ἀκίνητη καὶ ζωντανή, χωρὶς κεφάλι κ.τ.λ. Κοιτάω μιὰ πέτρα καὶ ξεκουράζομαι γιατί δὲν ἔχω τίποτα νὰ τῆς ἀποδώσω ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἄρνηση τῶν ὅσων νιώθω κοιτώντας τὴν γιὰ νὰ μένει τὸ κοινὸ.

Σκέφτομαι τὰ θαύματα, τὰ ὑπερφυσικά, τὶς τρέλες, τὰ περιέργα καὶ κεῖ βρίσκω τὸ ἴδιο.

Είναι όμως κι αυτό τὸ ἀκίνητο καὶ ἤσυχο πού μου
τὰ δίνει ὅλ' αὐτά.

Καταλαβαίνεις ;

Ἄλλος : Ναι.

Ἐγώ : Ἐπιασα μαζί σου ἓνα ζήτημα κι ἔνωσα τὴν
εὐχαρίστηση τῆς παραγωγῆς, στὴν κουβέντα, χωρίς βι-
βλία μὲ χαμόγελο δικό μου στὸ πρῶτο φύλλο.

Νιώθω, ζῶ, σκέφτομαι, εἶμαι οὐδέτερος. Δὲν περι-
φρονῶ τίποτα, ἐξαφανίζομαι ἀντίθετα στὸ κάθε τί.

Δὲν ἔχω κανένα μυστικό νὰ πῶ, τὸ πολὺ ἀφήνω ἓνα
κενὸ σ' ὅ,τι πῶ. Γιατὶ μιλάς γιὰ καθαρότητα ;

Ἄλλος : Ἐσὺ γιατί τὸ ξαναφέρνεις στὴ μέση αὐτό ;

Ἐγώ : Σοῦ εἶπα πῶς σκέφτομαι, θέλω νὰ κάνω ὄψη
τῶν ματιῶν μου τὴν αἰτία τους.

Ἄλλος : Μὰ ἤδη εἶναι...

Ἐγώ : Ναι, μὰ σκέφτομαι καὶ θέλω νὰ κρεμάσω τὴ
σκέψη μου στὸ φόντο τ' οὐρανοῦ, νὰ ξεχωρίσουμε.

Ἄλλος : Κι ἂν γίνεῖ αὐτό ;

Ἐγώ : Δὲν ἔχει γίνεῖ ;

Ἄλλος : Βλέπεις πού ξανάρχεσαι στὰ ἴδια.

Ἐγώ : Δὲν ἀφήνουμε αὐτὰ τὰ «ἴδια» ;

Ἄλλος : Καλά, ναι.

Καὶ τί θὰ ποῦμε ;

Ἐγώ : Τὶ σημασία ἔχει ; Ὅ,τι κι ἂν ποῦμε τὸ ἴδιο
κάνει.

Ἄλλος : Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀπάντηση ἀνάγκης.

Ἐγώ : Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τίποτα παραπάνω ;

Ἄλλος : Ἐγώ ; Ὅχι.

Ἐγώ : Τότε ποιὸς θέλει ;

Ἄλλος : Ὁ τυχὸν ἄλλος ἀκροατής.

Ἐγώ : Κάτι θὰ ποῦμε καὶ μ' αὐτόν. Ὁ ἴδιος τ' ὅπως
πῶς δὲν ἔχουμε κανένα νέο νὰ τοῦ ποῦμε.

Ἄλλος : Ναι, μὰ τοῦ χρειάζονται αὐτά.

Ἐγώ : Γιατί, εἴμαστε σπουδαῖοι ἐμεῖς ;

ἽΟ ἄλλος: Βγάλαμε κάτι.

ἽΕγώ: Κι αὐτὸς κάτι θὰ βγάλει.

ἽΟ ἄλλος: Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι σωστό.

ἽΕγώ: Τὶ πᾶ νὰ πεῖ σωστό καὶ λάθος...

ἽΟ ἄλλος: ἽΗ ἐκφρασὴ του μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ ἄπ' τὸν ἴδιο σὰν κατάσταση.

ἽΕγώ: Τὸ ὑπάρχον ὁμως δὲν ἀλλάζει. Κι αὐτὸς δὲ θᾶναι ἴδιος μὲ τὸν ἑαυτὸ του.

ἽΟ ἄλλος: Τὶ θέλεις νὰ πεῖς;

ἽΕγώ: ἽΗ σκέψη του, τὸ πάθος κι ὁ τρόπος ζωῆς του, ὁ πολιτισμὸς του, θᾶναι χωρισμένους ἄπ' τὸν ἑαυτὸ του.

ἽΟ ἄλλος: Μὰ θὰ ζεῖ ἔτσι, θὰ πεθάνει ἔτσι.

ἽΕγώ: Σκέψου πόσα χρόνια ἐξησες, πῶς πέρασαν, πόσα θὰ ζήσεις καὶ πὲς μου ἄν βρῖσκεις τίποτα ἄλλο στὴν ψυχὴ σου σὰν κι αὐτά.

ἽΟ ἄλλος: ἽΟ ἄλλος μπορεῖ νὰ βρῖσκει.

ἽΕγώ: Τὸ ἴδιο κάνει.

Μὰ ποῦ κὸλλησες;

ἽΟ ἄλλος: Κι ἐσὺ γιατί μὲ ρωτᾶς;

ἽΕν' ἀεράκι περνάει σ' ὄλα καὶ μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ ἀεράκι ποῦ περνάει στὰ μάτια μας καὶ κοιταζόμεστε.

ἽΕγώ: Νὰ λοιπόν. ἽΕγὼ ἐδῶ, τ' ἄστρο ἐκεῖ. Καὶ χωρὶς ἐμένα, ἡ θάλασσα ἐκεῖ καὶ τὸ καθυστερημένο πουλὶ στὸν οὐρανό.

ἽΟ ἄλλος: ώΡαία εἰκόνα. ἽΗ προαιώνια θάλασσα κι ἡ κραυγὴ τοῦ χαμένου πουλιοῦ στὸν ἀπέραντο οὐρανό...

ἽΕγώ: Ναι, σ' αὐτὸ τὸ χαμόγελό σου στέκεται μιὰ χαρὰ. Κοιτάζομαι κάπου σ' ἑνα καθρέφτη καὶ βρῖσκω θαυμάσιο πῶς τὸ πρόσωπό μου εἶναι ἀγαπητὸ γιατί Ἵν' ἑνα μαζί μου καὶ μαζί τὸ βλέπω. ἽΥπάρχει.

Πὲς μου, γιατί τὸ δέντρο ἔχει αὐτὸ σχῆμα;

Γιατί ὑπάρχει αὐτὸ τὸ ἔντομο;

Σκέφτηκες πῶς θὰ πεθάνεις χωρὶς νὰ δεῖς κάτι ποῦ

τὸ εἶδαν ἄλλοι, ἓνα βουνὸ ἄς ποῦμε, χωρὶς νὰ νιώσεις
μιὰ γνωστὴ στοὺς ἄλλους συγκίνηση;

Γιατὶ ὑπάρχουν τ' ἄστρα;

Πές μου, πῶς νιώθεις νὰ φτιάνεται ἡ ἐρώτηση;

Ὁ ἄλλος: Σκέφτεσαι κάτι σχέσεις σὰν κι αὐτὲς ἄς
ποῦμε: Τὶ σχέσηη ἔχει ὁ ἄμμος μὲ τὸ τρέξιμό σου, τὸ
βλέμα σου μὲ τὸ χέρι σου.

Πῶς ὁ,τιδήποτε γίνεται κατανοητὸ μέσα σ' ὀρισμένα
πλαίσια κι ἔτσι παύει νὰναι αὐτὸ πού εἶναι;

Ἐγώ: Naί, ναί, μὰ αὐτὰ τὰ πλαίσια εἶναι...

Ὁ ἄλλος: Γιατὶ θέλεις νὰ πεῖς κάτι γι' αὐτὰ; Μὴν
τὰ χαρακτηρίζεις, μὴν τὰ χωρίζεις.

Ἐγώ: Πειράζει αὐτὸ;

Ὁ ἄλλος: Γιατὶ νὰ ρωτᾶμε; Ρωτώντας φτάνεις σ'
αὐτὲς τὶς σχέσεις, μετὰ σκέφτεσαι κάτι καὶ γι' αὐτὲς καὶ
μένεις οὐδέτερος νιώθοντας μόνο τὰ μάτια σου. Αὐτὴ ἡ
συναίσθηση σοῦ δίνει τὴν παραγωγή καὶ παραγωγή θά
πεῖ δημιουργήμα πού σε κάνει νὰ στρέφεται νὰ τὸ δεῖς.

Ἐγώ: Καὶ αὐτὸ εἶναι σύμφωνο μ' ὁ,τιδήποτε. Καὶ
τὸ παιγνίδι.

Κοίτα: Τὸ σύμπαν χωρισμένο στὰ δυὸ κι αὐτὰ χωρὶς
καμιὰ σχέσηη μεταξύ τους. Κι ἐσὺ τὸ ἴδιο.

Αὐτὴ ἡ εἰκόνα σοῦ δίνει τὴν εὐχαρίστηση τοῦ ἀδύ-
νατου κι ὅμως παραδεκτοῦ. Σκέφτεσαι μετὰ γιατί σε δυό·
κι ἂν αὐτὸ τὸ χάρισμα δὲν εἶναι πραγματικὰ κάπια
σχέση τῶν δυὸ, ἢ ἴδια πού θά ὑπῆρχε ἂν δὲν ἦταν χω-
ρισμένα.

Αὐτὴ ἡ κοινότητα στοῦ «ναί» καὶ τ' «ὄχι» σε κάνει
νὰ σκεφτεῖς κάτι ἄλλο, πού πρέπει βέβαια νὰναι αὐτού-
σιο τὸ «ναί» καὶ τ' «ὄχι». Ὑπάρχει ὅμως αὐτὸς ὁ χω-
ρισμός. Σκέφτηκες πῶς αὐτὸς δὲ σ' ἐμποδίζει· δίνει ὅ-
μως τὸ θαυμάσιο, ὑπάρχει· κι αὐτὸ ὅμως εἶναι αὐτούσιο
τὸ κάτι ἄλλο· δηλ. ἐκεῖνο εἶναι ὁ,τιδήποτε ὑπάρχει ἢ
δὲν ὑπάρχει. Ἐπομένως ἡ ὑπαρξη εἶναι κάτι δευτερεῦον,

δηλ. ἡ ἴδια ἡ ὑπαρξη εἶν' ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα κι ἡ ἀνυπαρξία τὸ ἴδιο. Κι ὄχι μόνο αὐτὰ τὰ δυὸ ἀντίθετα ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξω ἀπ' τὸν κύκλο τῆς ἀνυπαρξίας ἢ τῆς ὑπαρξης, πρᾶγμα εὐχάριστο στὴ σκέψη κι ὁμως πού δὲ μπορεῖ ν' ἀπασχολῆσει τὸν ἀνθρώπινο νοῦ. Ὅτι ὁ νοῦς εἶναι περιορισμένος, θὰ πεῖ πάει ὡς ἐκεῖ, δηλ. πῶς μπορεῖ νὰ φτάσει ὡς τὴν ἔλειψη τῆς σκέψης ὄντας γεμάτος ἢ καὶ νὰ σβῆσει γιὰτι ὅ,τιδήποτε συμβαίνει, ὅπως εἶπαμε.

Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι ὁμορφο κι ἄσχημο καὶ χαλίκι κι ἄνθρωπος καὶ ὑπάρχει καὶ δὲν ὑπάρχει κι ἔχει ἀτομικότητα καὶ δὲν ἔχει καὶ τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, ἀφοῦ ἀπλούστατα εἶναι τὸ ἴδιο καὶ στὸν ἄσχετο χῶρο. Ἀπ' τὸ ἴδιο πρᾶγμα πᾶς στ' ἄρρητα τὰ δικά σου, στὶς σκέψεις καὶ στὶς σχέσεις πού σοῦ κατεβαίνουν.

Ἡ λογικὴ λοιπόν, γιὰ νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι, εἶναι ἔκφραση αὐτοῦ ἀφοῦ καθορίζει κάτι.

Τὸ παράλογο τὸ ἴδιο γιὰ τὸν ἀντίθετο λόγο.

Τὸ θαῦμα τὸ ἴδιο κ.τ.λ.

Κι ὅλ' αὐτὰ μαζί τὸ ἴδιο.

Μόνο πού δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὸς ὁ χωρισμὸς αὐτός: θαῦμα, λογικὴ, παράλογο.

Σ' ἐμένα δὲν εἶναι

Ὁ λόγος;

Ἔτσι

Χαμογελάω καὶ εἶμαι σύμφωνος μ' αὐτό. Κι ἐπιτέλους δὲν τῶχω ἐγὼ μέσα μου ὀλόκληρο ἢ τῶχα πές.

Καταλαβαίνεις.

Ἐγὼ ἐδῶ, δὲ μιλάω ἢ μιλάω καὶ ἐπιμένω ἢ ὄχι σ' ὅ,τι λέω ἢ σκέφτομαι.

Πάντως δὲν πιστεύω τίποτα, θέλω νὰ πῶ κ.τ.λ.

Ὁ ἄλλος: Πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ;

Κι ἂν θέλεις, νὰ μοῦ διηγηθεῖς τίποτα.

Ἐγώ: Ἄ, ὄχι. Ἐσὺ πρέπει νὰ μιλήσεις. Ἐγὼ εἶπα πρὶν πολλά.

Ὁ ἄλλος: Τὶ νὰ σοῦ πῶ; Γιὰ τὴν ἀγωνία τῆς ζωῆς, γιὰ τὸ θάνατο, γιὰ τὴν ἀγάπη;

Ἐγώ: Ὅ,τι θέλεις, μιὰ ἱστορία.

Ὁ ἄλλος: Δὲν ξαίρω ἱστορίες.

Ἐγώ: Οὔτε κι ἐγώ.

Ὁ ἄλλος: Λοιπὸν;

Ἐγώ: Πᾶμε πρὶν ἀργά. Ἡ προτιμᾶς νὰ τρέχεις;

Ὁ ἄλλος: Δὲ μὲ περιμένει τίποτα.

Ἐγώ: Γιατί ὄχι;

Ὁ ἄλλος: Ἐτσι.

Ἐγώ: Ποῦ θὰ πᾶμε λοιπὸν;

Ὁ ἄλλος: Πές μου τί σ' ἔκανε νὰ πεῖς ὅσα εἶπες πρὶν;

Ἐγώ: Ναι; καταλαβαίνω εἶναι φυσικὸ νὰ ἐπανέρχεται. Μπορῶ νὰ σὲ ρωτήσω γιατί νὰ μὴν τὰ πῶ κι αὐτὸ θᾶναι βέβαια σύμφωνο μ' ὅσα εἶπα.

Κι ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ πῶς τὸ ἴδιο μοῦ κάνει εἶναι δὲν εἶναι σύμφωνο.

Αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα δὲν εἶναι κάτι. Καταλαβαίνεις, ἐκεῖνο ποῦ θέλω νὰ κάνω εἶναι νὰ μὴν ἀποκλείσω τίποτα. Ἀπαλάσσομαι ἀπ' ὅλα, γιὰ νὰ τὸ πῶ ὅμως θὰ μιλήσω θετικὰ ἢ ἀρνητικὰ ἢ μ' ἓνα ἀόριστο τρόπο ποῦ ἀφήνει στὴν ψυχὴ τὸ ἐλαφρὸ ἄγχος τοῦ ἀνιαροῦ ποῦ θέλει ν' ἀπαλαγεῖ ἀπ' τὸν ἑαυτὸ του.

Ὁ ἄλλος: Δὲ μοῦ ἀπάντησες.

Ἐγώ: Τὶ θέλεις νὰ σοῦ πῶ;

Ὁ ἄλλος: Αὐτὸ ποῦ ρώτησα.

Ἐγώ: Σέβομαι τὴν ἐρωτησὴ σου, γιατί ὅμως νὰ σοῦ ἀπαντήσω μ' ἓνα καθορισμένο τρόπο;

Τὸν ξαίρω κι αὐτὸ πρέπει νὰ σὲ φτάνει.

Τὸν ξαίρουμε κι οἱ δυο.

Θέλεις μιὰ ἀπάντηση, πάρτην μόνος σου κι ἡσύχασε.
'Ο ἄλλος: Πές μου, δὲν ὑπάρχει κάτι πού νὰ εἶναι
τὸ μόνο γιὰ σένα;

'Εγώ: Βέβαια καὶ μάλιστα γιὰ ὅλο τὸν κόσμον τὸ
μόνο.

Θέλεις νὰ μοῦ πεῖς μήπως πὼς αὐτὸ εἶναι ἄλλο ἀπ'
ὅσα λέγαμε;

Σοῦ εἶπα πρὶν.

'Ο ἄλλος: Πές μου πὼς τὸ νιώθεις αὐτό;

'Εγώ: Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ δικό μου πού καθορίζει
ἐκεῖνο πού λέγαμε πού βέβαια δὲν εἶναι καθόλου ἐκεῖνο.

'Ο ἄλλος: Καὶ τί εἶναι αὐτὸ γιὰ σένα;

'Εγώ: 'Ο ἔρωτας.

Τὸ βλέπω στὰ μάτια της κι εἶναι ἄμεσα ἐλεύθερο
ἀπ' ὅλα, θέλω νὰ πῶ πὼς ἀπλούστατα εἶναι καθαρὸς ἀπ'
ὄ,τιδήποτε.

'Ο ἄλλος: 'Ενῶ ἄλλα εἶναι λιγώτερο καθαρὰ, ἔ;

'Εγώ: Ναί.

'Ο ἄλλος: Πρέπει ὅμως νὰ μοῦ πεῖς, γιατί τὰ κλι-
μακώνεις ἔτσι κι αὐτὴ ἡ ἐρώτηση εἶναι ἐκεῖνο πού δὲν
ἔχει σχέση μὲ τὴν ὑπαρξὴ ἢ τὴν ἀνυπαρξία.

'Εγώ: Κι αὐτὸ πού σὲ κάνει νὰ ρωτᾷς τὸ ἴδιο.

Καταλαβαίνεις πὼς ἀπλῶς κουβεντιάζουμε.

Καὶ πάντα βέβαια τὸ ἴδιο συμβαίνει, ὅμως τώρα εἶ-
ναι ἄμεσο.

'Ο ἄλλος: Κι ὅμως καὶ σένα σ' ἀπασχολεῖ αὐτὸ
πού μὲ κάνει νὰ ρωτᾶω.

Καὶ νιώθεις ὅ,τι νιώθω κι ἐγώ.

'Εγώ: Γιατί ὄχι;

'Ο ἄλλος: Μπορεῖς λοιπὸν νὰ μοῦ ἀπαντήσεις μ'
ἓνα τρόπο ἱκανοποιητικό;

'Εγώ: Ναί.

'Ο ἄλλος: Λέγε.

'Εγώ: Σοῦ ἀπάντησα.

Ὁ ἄλλος: Λέγε.

Ἐγώ: Τί;

Ὁ ἄλλος: Πές μου, λοιπόν, πές μου.

Ἐγώ: Ναί, αὐτὸ εἶναι ἡ καθαρὴ ἔκφραση.

Ἄκου, φίλε μου.

Πάρε τὴν ἱεράρχηση, πάρε τὶς ἀξίες, πάρε τὰ πράγματα.

Ἐχουμε τόσα. Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

Ὁ ἄλλος: Ὅσα εἶπες εἶναι ἓνας τρόπος ἀπάντησης, ἀρνητικός, ἀσφαλείας, ἀναγκαστικός.

Ἐγώ: Γιατί μπερδεύεσαι μὲ λέξεις;

Ἐ ε, τί λές;

Ὁ ἄλλος: Ναί.

Ἐχεις δίκιο, μιᾶμε.

Κι ἔχει νυχτώσει γιὰ καλά, ἔ;

Ἐγώ: Ἄς ποῦμε πὼς περπατάμε μὲ τὴν ἐλαφρὴ συναισθησὴ πὼς εἴμαστε μεταξὺ, πὼς πατάμε τὴ γῆ κι ἀπάνω μας εἶν' ὁ οὐρανός. Ἡ μυρουδιά τῆς θάλασσας μὲ τ' ἀεράκι, καθарοὶ ἀπὸ συναισθήματα καὶ μαζί. Ὅταν εἴμαστε μαζί νιώθω οὐδέτερος κοντὰ σέ κάτι πὺ σίγουρα βλέπω· κι εἶς' ἐσὺ τὸ ἴδιο οὐδέτερος καθὼς ὅμοια μὲ βλέπεις.

Ὁ ἄλλος: Ποῦ τὸ ξαίρεις;

Ἐγώ: Καὶ μ' εἰρωνεύεσαι.

Νά, τώρα μ' ἔβαλες νὰ μιλάω τόση ὥρα.

Τὰ κατάφερες μιὰ χαρά.

Συμφωνήσαμε νὰ μιλήσεις ἐσὺ κι ὄχι ἐγώ.

Ὁ ἄλλος: Στὴν ἀρχὴ ἦσουν α ἐσὺ ὁ πονηρός.

Ἐγώ: Βλέπεις ὅμως πὼς ὑποχώρησα. Μᾶς ἀρέσει καὶ τῶν δυὸ τὸ παιγνίδι.

Ὁ ἄλλος: Γιατί ὄχι; Τρόπος κουβέντας πολὺ λίγο ἀνεκτῆς κι ἐπομένως ἰδιωτικῆς.

Ἐγώ: Ἄνοηταίνουμε κι αὐτὸ βέβαια ὀφείλεται στὸ τοπίο.

Ὁ ἄλλος: Μὰ ἐσὺ δὲν ἀφήνεις τὸν ἑαυτό σου νὰ καθορίζεται ἀπ' τὸν τόπο.

Ἐγώ: Δὲν τὸν ἀφήνω νὰ καθορίζεται ἀπὸ τίποτα· αὐτὸ θὰ πεῖ πὼς δὲν παραδέχομαι ὅτι καθορίζεται.

Ὁ ἄλλος: Ὅμως καθορίζεται.

Ἐγώ: Τί σημασία ἔχει;

Ὁ ἄλλος: Ἐχεις θαυμάσια τεχνικὴ κουβέντα, ἀφοῦ τὴν ἴδια στιγμή ὑποστηρίζεις δυὸ ἀντιθετὰ πράγματα καὶ κανένα ἀπ' αὐτὰ καὶ πάει λέγοντας...

Ἐγώ: Ἀντιμετωπίζω τὴν εἰρωνεία σου.

Ὁ ἄλλος: Κι ἐγὼ μ' αὐτὴν ἐσένα.

Ἐγώ: Εἴμαστε λοιπὸν ἐχθροί.

Ὁ ἄλλος: Ναί, ἐχθροί.

Ἐγώ: Δός μου τὸ χέρι σου.

Γύρνα καὶ κοίτα με.

Ἔτσι.

Ἡ νύχτα, τ' ἄστρα, ὁ ἄμμος κι ἐσὺ κι ἐγώ, οἱ συζητητές.

Εἶπαμε.

Πᾶμε τώρα νὰ κάτσουμε κοντὰ στὸ κύμα.

Ἐμεῖς.

Ὁ ἄλλος: Ἐμεῖς, ἔ;

Ἐμεῖς λοιπὸν.

Ἐγώ: Μὴν κοροϊδεύεις.

Ὁ ἄλλος: Πᾶμε.

Ἔλα, πᾶμε.

Τ Ε Λ Ο Σ

**Τυπώθηκε
στο τυπογραφείο
«ΤΥΠΟ - ΧΡΩΜ»
Κορίνθου 269
Πάτρα**

